

Τὸ φύλλον λεπτὰ 10

28 Αὐγούστου 1916

Ἄρθ. 45

ΑΠΟ ΤΟΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΟΝ ΠΟΛΕΜΟΝ

ΒΟΥΒΕΣ ΤΡΑΓΩΔΙΕΣ

Ο ΑΣΠΑΣΜΟΣ ΤΟΥ ΑΔΕΛΦΟΥ

Η "ΚΥΡΙΑΚΗ"

Εκδομένη υπό των Έκδοτικών Καταστημάτων της «Ακροπόλεως»

Τετάρτης: ΒΛ. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΙ Έτησια διά τὸ Ἐσωτερικὸν Δραχμὰ 6 Ἐξωτερικὸν Φράγκα 10

Ἔτος Α΄.

28 Αὐγούστου 1916

Ἀριθ. 48

ΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΤΟΥ ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΟΥ

Ὁ Σατανᾶς καὶ αἱ Ὠραϊαί μας.

Ἴδου λοιπὸν ποῦ εἰσήλθε εἰς τὴν μεγαλοπρεπή σπηρὴν τοῦ ἐκλεκτοῦ Ἀθηναίου κόμμου καὶ ἐκεῖνο ποῦ ἀπὸ πολλοὺς αἰῶνας ἔλειπε. Αἱ ἐφημερίδες γράφουν ὅτι ἐνα φειδάνι τῆς προάλλης παρουσιάσθη εἰς ἐν τῶν ζαχαροπλαστείων τῶν Λαρδαρελλίων, ἔκαμε μερικὸς ἐλιγμὸς ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ πολυτελεχά μεταξωτὰ φουσιάνια τῶν κυριῶν, γλυτοῦσες περιόχιας ἀπὸ διάφορα ποδαράκια, περιβεβλημένα μεταξωτὲς διάφανες κάλτσες, ἔπερε πῆδηρε διάφορα κομρὰ γοβάνια ἀπὸ πῶ νιὲ σὺν ἡ λουστρίνι καὶ ἔπειτα ἐλοξοδρόμους, ἐφοράθι ἀπὸ μερικὸς θαμῶνας καὶ ἐθρον οὐκτὼν ἠνάγειον πῶνω εἰς τὸν πεζὸν καὶ ἄχαι δρόμον. Ποῦ εἶνε ἡ ἐποχὴ κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ γοητεία τῶν καὶ αἱ συμβουλαὶ τῶν εὐρισιχὸν φιλόξερον ἀπύχνηρον εἰς τὴν καρδίᾳ τῆς πρώτης γυναίκας, τότε ποῦ ἀντὶ θανάτου καὶ ποδοπατήματος μέσα στὰ χαλκία τοῦ κοινοῦ δρόμου ἐπλανᾶτο εὐτυχημένω καὶ μακάριο μέσῳ στὰ ρόδα καὶ εἰς τὰ κρηνα τοῦ Παράδεισου ; Ἐτωχὸ φειδάκι. Φωτιάζομαι τὴν ἀπογοήτευσιν καὶ πικρίαν τῶν διὰν ἤρθε νὰ παραπλήσῃ τὴν σημερινὴν ἔβαν τῶν Ἀθηνῶν. Ὡς ἠορᾶντὴν βέβαια ὅτι τὰ χροῖνα ἀλάξων. Αἱ σημεριναὶ γυναῖκες μας εἶνε φρόνιμες. Δὲν παραπλανοῦνται εἰσι εὐκόλα. Οὐ ἀνοήτοι μορφήν καὶ ἂν λάβῃ ὁ Σατανᾶς εἰτε φειδιού, εἰτε ποητού, εἰτε Ντόν Ζουάν ἄς εἶνε βέβαιος, ὅτι ἀπὸ τὴν σημερινὴν γυναῖκα νὰ ἐφενγεν ἀπογοητευμένος. Δὲν θὰ μπορούσε ἴσως εὐκόλα νὰ τῆς θίξῃ τὴν καρδίᾳ. Τὸ φειδί ἐγελᾶσθηκε. Βλέποντας τὴν θερμὴν περιβολὴν τῶν κυριῶν μας, ἡ ἴσῳ ἐνθυμίζει ἀρετὰ τὴν ἀδαμαίαν (ἐγνοοῦμεν βέβαια τὸ πρὸ τῶν φέλλον τῆς οὐκῆς στάδιον), ἐνθυμισε ὅτι νὰ εὐρίσκει καὶ τὴν καρδίᾳ καὶ τὴν περιέργεια καὶ τὸ θάρρος μᾶς Ἐβας. Καὶ ἐτόλμησε. Καὶ τὸ τοιαυτῆσιν. Ἄς μᾶθῃ εἰς τὸ ἐξῆς ὁ Σατανᾶς διὰ πρῆπει ν' ἀλλάξῃ ἔθνη, ἔταν νὰ ἐπιχειρήσῃ νὰ κάμῃ κατακίσεις μετὰ τῶν Ὠραϊῶν φύλλον. Ἄς παρουσιασθῇ ὡς καὶ πραγματικώτερον εἰς τὰς κυρίας, καὶ ἰλιγώτερον ποιητικῶν ἀπὸ τὸ φειδί. Δὲν ἀκούμε πλέον ἀπὸ αὐτὰ. Χρώματα, κόμματα, ἀστραφετὰ μάτια, γραμμὲς, φράσεις κινήσεις δὲν μᾶς συγκινοῦν. Κύριε Σατανᾶ. Δώστέ μας καὶ ποῦ νὰ μπορούμε πραγματικῶς νὰ χρῆσιμοποιήσωμεν, θὰ ποῦν βέβαια αἱ κυρίαί. Φέρετε βέβαια, τὰ ὅποια εἰς μάτην οἱ σὺν-γοί μας ἀγωνίζονται καὶ παλαίουν διὰ νὰ μᾶς ἐξασφαλίσουν. Φέρετέ μας ὅτι μᾶς θέλει σήμερα καὶ... δοκιμάσατε.

Ἀγῶν ἀπὸ φύλλον εἰς φύλλον.

Ἡ «Κυριακὴ» διὰ τὸ πρῶτον ἐξεδῶθη ὡμοίως πρὸς τὸν ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος καὶ τοὶ ἐφωδιασμένοι διὰ τὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς, καὶ τοὶ ἀποφασισμένοι διὰ κάθε θυσίαν, ἡ ὁποία θὰ τὸν φέρῃ πληροῦσιν πρὸς τὸν σκοπὸν τῶν οὐχ ἦτιον πληθαίνει εἰς τὰ πρῶτα τῶν βῆματα, ὅχι ἴσως ἐπειδὴ προβάται ἀλλ' ἐπειδὴ μελετῶν καὶ τὸ ἐλάχιστον δῆμα καὶ θαινων

μὲ κάθε προφελῆσιν καὶ ὑπολογισμῶν, προσπαθεῖ νὰ μῆ εἰς τὸν δρόμον διὰ τὸν ὁποῖον εἶνε καταλληλότερον ἐφωδιασμένος. Ἴδου διὰ τὴν ἄ παρατήρησιν ὁ ἀναγνώστης διὰ ἀπὸ τοῦ πρῶτον μὲχρι τοῦ σημερινοῦ φύλλον τὸ περιόδικόν μας ἰδέσθη πολλάς μεταβολὰς διαρκῶς ἐξελισσόμενον. Πιστεύομεν διὰ ἡ ἐξέλιξις αὐτῆ, αἱ μεταβολαὶ αὐταὶ ἐγενῶν διὰ τὸ καλλίτερον. Τὸ πιστεύομεν, ἐπειδὴ τὸ αἰσθανόμεθα καὶ ἐπειδὴ δὲν ἔπαυον νὰ μᾶς τὸ ἐκδηλοῦν εἰς ἐνθυμοῦσας ἐπιστολάς οἱ πολυπληθεῖς φίλοι καὶ ἀναγνώστῳι μας. Θὰ μπορούσαμε νὰ ἀκολουθήσωμεν τὸν συνειδητόμενον κοινὸν δρόμον ὁ ὁποῖος εἶνε καὶ εὐκόλος. Ἐπιπροτιμήσαμεν νὰ ἀκολουθήσωμεν δὲσδοταν δρόμον, ν' ἀνοίξωμεν ἰδικὸν μας δρόμον ἀδία φροσῶντες διὰ τὰς θυσίας. Ἀνοηροῦσῳμεν μερικὸς, ἐπειδὴ δὲν ἐδέχθημεν ποτὲ νὰ μεταβάλλωμεν τὸ περιόδικόν μας εἰς λεῖκαμα θεματογραφικῶν καὶ μαθητῶν καὶ δεσποινίδος καὶ ἠχαιοῦσῳμεν τοὺς πολλοὺς, οἱ ὁποῖοι ἠμολογοῦν σήμερα ὅτι κατορθώσαμεν νὰ τοὺς δώσωμεν ἕνα περιόδικον ἀπὸ τὸ ὁποῖον οὐτὲ δύο γραμμὲς δὲν θὰ μπορούσε κανεὶς νὰ πετάξῃ. Ἄν διατρέξῃτε τοὺς τόμους τῆς «Κυριακῆς» θὰ ἴδητε διὰ ἡ πορεία τοῦ περιόδικου μας δὲν εἶνε σὺνδρόμοις ἕλξῃ ἐπὶ ἕλξῃ, δὲν εἶνε ἐργασία κατασκευῆς ἀναγνωστικῶν σοροῦ, ἀλλὰ διασπῆς δρόμοις πρὸς τὰ ἐμπρός. Μία ἰδέα, ποῦ ἀγκαλιάζομεν, δὲν ἀργότερα μᾶς φανῇ ὅχι καλὴ τὴν ἐγκαταλείψομεν ἀμέσως, χωρὶς διαταγῶν. Μὲ τοιαύτην ἐργασίαν, μὲ τοιαύτην πραγματικῶς ἐπιπλοῦν ἐργασίαν ἀπὸ φύλλον εἰς φύλλον ἡ «Κυριακὴ» ἐφθάσε νὰ γείνη ἐκεῖνο διὰ τὸ ὁποῖον προσοφείτω. Τὸ περιόδικόν τῆς ἑλληνικῆς οἰκογενείας. Τὸ ὁποῖον θὰ τέσῃ, θὰ διασκεδάξῃ, θὰ ὠφελεῖ, θὰ διδάσκη καὶ ἀνθρώπων. Ἐνα περιόδικον ὡμορφο, λεπτόν, φαιδρὸ, γλαστὸ χωρὶς νὰ εἶνε βαρὺ ἢ μπλοῖκο. Μία ἀνάστασις ἐάν εἴσῃτε κοινωσανέος ἀπὸ τῶν ἐργασίαν σας, ἕνα γέλιο διὰν δὲν βροῖκεται τὸ γέλιο ἄλλου, μὴ δροσὴ καὶ ἕνας ἥσῳσις διὰν αἱ σκοτοῦρες τῆς ἐργασίας καὶ τῆς θιοπάλης σας φλογίζων καὶ οὐς κάνει νὰ δηγᾶτε μερικὲς εὐχάριστες καὶ ἀθῶες στιγμὲς.

Μία ἀπάντησις.

Κάποιος φίλος τῆς «Κυριακῆς» μᾶς στέλλει μὴ πολλὸν ὄντομον ὄσον καὶ νόστιμον ἀπάντησιν ἀναφερομένη εἰς παρῳγραφον τοῦ ἀρχισυντάκτου δημοσιευθείσαν εἰς τὸ περασμένον φύλλον ἀναφορικῶς μὲ τὸν μονόκρητον κάλαθον τῶν ἀρχισυντάκτου. Ἴδου ἡ ἀπάντησις του. «Κε Ἀρχισυντάκτα. Εἰς τὸ περασμένον φύλλον τῆς «Κυριακῆς» γράφομεν διὰ τὸν κάλαθον τῶν ἀρχισυντάκτου, παραπονείσῃτε διὰ εἶνε κατὰ τὸν ἄριστον, παραπονείσῃτε διὰ εἶνε κατὰ τὸν ἄριστον. Μοῦ ἐπιτρέπεται νὰ οὐς δώσω μὴ πραγματικὴν ἀπάντησιν ; Λοιπὸν, τὰ ἀρχισυντάκτου δὲν τὰ πετάμε εἰς τὸν κάλαθον τῶν ἀρχισυντάκτου. Τὸ ἀγοράζομεν, τὰ τρώμε, τὰ διαβάζομεν, τὰ βλέπομεν στὸ θέατρον τὰ χειροκροτοῦμεν.

Τὸ ... Μονοθήριον.

Εἰς τὸ σημερινὸν φύλλον οὐς παραθέτομεν μίαν ἐπιστολήν Ἀγγλοῦ ἀξιοματικῶ ἀπὸ τὴν Μακεδονίαν, ὅπου θὰ γελᾶσῃτε μὲ τὸν

τρόπον ποῦ συνεννοεῖται μὲ τοὺς ἰδικούς μας. Ἴσως οὐς φανῇ περιέργως καὶ ἀπίστευτος ἡ δυσκολία ποῦ ἔχουν οἱ ἔξῃνοι διὰ τὴν γλῶσσάν μας. Καὶ ὅμως προχθὲς μοῦ συνέβηκε ἕνα μικρὸν ἐπεισόδιον, τὸ ὁποῖον ἂν ὄχι τίποτ' ἄλλο δεικνύει τοῦλάχιστον, διὰ οἱ ἔξῃνοι καμμιὰ φροσὰ καταφεύγουν καὶ εἰς παλαιολογικὰς, προκατακλινομαίας ἐννοίας γιὰ νὰ μωρέσουν (χωρὶς νὰ τὸ κατορθῶνουν) νὰ θυμῃθῶν μὴ λέξῃ. Ἡμῶν εἰς τὸ ταχυδρομείον, ὅτι βλέπω νὰ πλησιάζῃ εἰς τὴν θύρῃδα πρὸ τῆς ὁποίας εὐρισκόμην ἕνας Ἀμερικανὸς, ὁ ὁποῖος ἠρώτησε ἂν ὀμιλῇ τίς ἐξ ἡμῶν ἀγγλικῶ. Τοῦ ἀπήγησα ἀγγλίστι τὴ θέλει καὶ μοῦ ἐπέειπε. — Ποῦ εἶνε οὐς παρακαλῶ, τὸ Μονοθήριον ; — Μονοθήριον ; ! ; ! — Γίεξ. Ὁ σταθμὸς τοῦ σιδηροδρόμου. Τὸν ἤρα μαζὶ μου καὶ τοῦ ἔδειξα τὸν σταθμὸ τῆς Ὀμοιοῖας. — Ἄ. Ὁχι αὐτῶν. Τὸν προτελευταῖον σταθμὸν ζητοῦ. — Τέλιος κατάλαβα. Τὸ Μονοθήριον ἦταν τὸ... Μονοστήριον.

Ἐπαγγελματῶν ἀνδρῶν...

Πολλὰς ἐργασίαν ἀπὸ τῆς στήλης ταύτης διὰ οἱ στέλλοντες χειρογράφα πρὸς ἐγκρίσιν εἰς τὴν «Κυριακὴν» μόνον διὰ τῆς «Ἀλλήλογραφίας», στέλλοντες ἐν δεκάλεπον γραμματόσημον, δίνονται νὰ τῶν ἰσῳν ἀπαντήσῳσι περὶ τοῦ χειρογράφου τῶν. Καὶ ὅμως ἀσκετοὶ ἐξακολουθοῦν νὰ ἐρχονται καὶ νὰ ξαναῖνε χωρὶτα μὴ καὶ δύο καὶ τρεῖς φροσὰς τὴν ἡμέραν καὶ νὰ μᾶς ἐρωτοῦν ἂν τὰ χειρογράφα τῶν θὰ δημοσιευθῶν ἢ ὄχι, πότε θὰ δημοσιευθῶν, ὅτι πρῆπει νὰ δημοσιευθῶν, ἐπειδὴ εἶνε ὡμορφα, ὅτι ποτὲ δὲν ἐδημοσιεύσαμεν τί ποτε ἰδικὸν τῶν, ὅτι πρῆπει ν' ἀρχίσωμεν νὰ δημοσιεύσωμεν καὶ λογογραφήματα τῶν ἀναγνωστῶν περιούστερα, ὅτι, διὰ κλη. Ὅλος αὐτὸς ὁ χρόνος γάνεται ματαίως καὶ διὰ τὸς κυρίους, καὶ μᾶς ἐπισκοπεῖται καὶ διὰ τὸν ἀρχισυντάκτου. Ἐάν θέλουν μίαν ἀπάντησιν ἂς ἀποσπῶνται εἰς τὸ τμήμα τῆς ἀλληλογραφίας δι' ἐπιστολῆς. Καὶ διὰ τῶν ἀπαντήσεως ἀμέσως, ἐάν στέλλουν καὶ τὸ σχετικὸν δεκάλεπον. Ἄλλος τρόπος ἀπαντήσεως δὲν ἐπιτρέχει.

Τὸ εἶδῳτε ;

Μία ποτὴ ὄραία ἰδέα ἐτέθη εἰς ἐνεργείαν ἀπὸ τῆς «Ακροπόλεως». Ἐκδίδει καθημερικῶς δελτίον ἀγγελιών, τὸ ὁποῖον διανέμεται τοὺς δροσῶν εἰς χιλιάδας ἀντιτύπων καὶ περιέχει πλὴν τῶν ἀγγελιών καὶ ἀστεῖα, ὠφελῆ μὲς γνῶσεις ποικιλίας, σατυρικὸς στίχους κλη. Εἶνε ἕνας ποτὴ καλὸς ὁδηγὸς διὰ τὸν κόσμο οἱ δὲ ἐμπορευόμενοι πρῆπει νὰ τὸ λάβουν σοβαρῶς ἢ πρῆπει ἐάν θέλουν νὰ διαφῃμίσουν τὰ ἐμπορευμάτα τῶν ἐπιτηχῶς. Αἱ τιμαὶ τῶν ἀγγελιών εἶνε φθηνώταται. Ὅσοι θέλουν νὰ ἐπαλαμῶνουν καὶ νὰ εἶνε βέβαιον, διὰ ἡ ἐγκλίμα τῶν θὰ πῶσῃ ἴσως ἂς ἀπευθύνθῃν εἰς τὸ Τμήμα Διαφημίσεων τῆς «Ακροπόλεως».

Ὁ μόνος ἄνθρωπος ὁ ὁποῖος οὐδέποτε ἀποτηγᾶνε τὸν στόνον εἶνε ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος οὐδέποτε προσοφείλει.

ΤΑ ΣΗΜΕΡΙΝΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ

ΠΩΣ ΣΥΝΕΝΝΟΥΜΕΘΑ

ΣΗΜ. ΑΡΧ.—Σὰς παραθέτομεν μίαν ἐπιστολήν Ἀγγλοῦ ἀξιοματικῶ τοῦ Μακεδονικῶ μετόπου, ποῦ ἐδημοσιεύθη εἰς τὸ τελευταῖον τεῦχος τοῦ ἀγγλικῶ περιόδικου «Λόντον Ὀπίων», εἰς τὴν ὁποίαν θὰ διασκεδάσῃτε βλέποντες πῶς συνεννοῦνται οἱ Ἀγγλοὶ εἰς τὴν Μακεδονίαν.

Ἄρχισι νὰ μαθᾶν Ἑλληνικὰ, τοῦλάχιστον ἔξω διὰ λέξεις, ἀφοῦ ἐμεῖνα εἰς τὴν ἐνδοξον ἐλληνοφιλῆν χροσᾶν ἔξ ὀλοκλήρους μῆνας.

Ἄκουσα κάποτε ὅτι κάποιος Ἀγγλος εἰς τὸ αὐτὸ χρονικὸν διάστημα κατορθώσε νὰ μάθῃ δώδεκα λέξεις, ἀλλὰ τὰ οὐς πῶ τὴν ἀλήθεια, μετὰξὺ μας, δὲν τὸ πιστεύω πλέον αὐτὸ τὸ πρῶμα ἢ τοῦλάχιστον ἂν εἶνε ἀλήθεια θὰ πῆ ὅτι αὐτὸς ὁ κάποιος εἶχεν ὄλον τὸν χρόνον τοῦ εἰς τὴν διάθεσιν του. Φυσικῶς πῶς λεξιλόγιον περιορίζομεν εἰς δύο λέξεις ἔχει καὶ τὰ μειονεκτήματα του, ἀλλὰ τέλος πάντων εἶσι θὰ γνωρίζετε, τὴν πᾶρα πολλὰ κοινέστες μορεῖ νὰ γίνωνται μονότονες καὶ πληκτικῆς. Λοιπὸν ἡ δύο λέξεις, ποῦ γνωρίζω εἶνε «Καλημέρα» καὶ «Ἀγῶνα».

Γνωρίζω ὅμως ἐπίσης καὶ μερικὰ ὑπόκωφα ἠμωρησῳματα, μωρησῳσι καὶ ἀναφορῶς ἤχους, οἱ ὁποῖοι ἂν προσφῃθῶν ὄπως πρῆπει σημαίνουν.

— Ποῦ ὄδηγεῖ αὐτὸς ὁ δρόμος, κύριε, παρακαλῶ ; — Τῆς προάλλης ἠθέλησα νὰ δοκιμάσω τῆς γνώσεως μου. Ἐσταμάτησα λοιπὸν ἐνα ποσάκιον στὸ δρόμον (φυσικῶ, τοῦ εἶπα καλημέρας πρῶτα) καὶ ἀρχισα νὰ κάμω τὰ περὶσῳρα ἐπίνα μωρησῳματα, ποῦ σημαίνουν ἑλληνιστὶ ποῦ ὄδηγεῖ ὁ δρόμος.

Ὁ τοσαῖντος μοῦ ἔδωσε μὴ μακροσκέλη ἀπάντησιν ἀπὸ τὴν ὁποίαν δὲν κατάλαβα γοῦ. Ὅσοσο δὲν ἔβλεπα τὸ πειραμά μου νὰ πάῃ χαμένο καὶ νὰ ἐποχωρήσω ἀμέσως, διὰ τοῦτο ἐκάλεσε τὴν ἐφεδρεῖαν τῶν δύο καὶ μόνων λέξεων, ποῦ εἶχα στὸ κεφάλι μου.

— Καλημέρα. Ἀγῶνα. Καλή. Αἱ λέξεις αὐταὶ ὀμολογῶ, ὅτι ἐφεραν κάποια πῆγγοσι εἰς τὸν δυστυχῆ τοσαῖνον, ἀλλὰ γιὰ νὰ μὴ φανῇ πῶς ἦταν ἀγενεὶς ἤρχισε νέαν περίοδον ἑλληνοφιλῆ ἀπὸ τὴν ὁποίαν κατάλαβα ὅσα καὶ προηγήθηκα. Κάθε φροσὰ ποῦ σταματοῦσε γιὰ νὰ πάσῃ τὴν ἀναπνοὴν του ἐγὼ ἐσπερῶν θὰ τοῦ εἶπω.

— Καλημέρα. Ἀγῶνα. Καλή. Τέλιος ἐσταμάτησε καὶ ἤρχισε νὰ μοῦ ὀμιλῇ ἀγγλίστι — τὰ ἀγγλίστι του.

— Ἀγῶνα φίνε, σὸν πέννυ, υπᾶξις Γιάννη. Ἦξερα πῶς ὄλη ἡ φασορία ἐδῶ θὰ ἐφθαι— κάθε συνομιλία μὲ χωρικοὺς ἐδῶ τὴν ἴδια ἔχει τὴν παροῦσαν ἐπιπέδον — γιὰ τοῦτο τοῦ ἔδωσα μὴ ἐλαφρὰ χτυπᾶ καὶ τὸν ἠρώτησα πάλι ποῦ ὄδηγεῖ ὁ δρόμος ἐπὶ τοῦ ὁποῖου εὐρισκόμην (μεταχειροζόμενος ὄχι τὰς δύο λέξεις, ἀλλὰ τὸν ἀναρθρον τρόπον συνεννοήσεως). Σῆκωσε τὰ μάτια του καὶ μὲ κίτταξε κάπως σασιτισμένος μὲ τὴν χτυπᾶ, ποῦ τοῦ ἔδωσα. Ἄλλο βέβαιος, ὅτι ὄλοι οἱ Ἑγγλέζοι εἶνε θεοφροῦς. ἠσῳχασε γοῖσῳρα καὶ ἤρχισε πάλι νὰ μοῦ ὀμιλῇ ποτὴ σιγὰ τῶρα. Ἀὐτὴν τὴν φροσᾶν ἀκουσα καθῆκα τὸ θνομα ἐνὸς χωριστῶ ποῦ ἤξερα, καὶ τοῦ κατὰ κανόνα δταν ἐρωτᾶς ἕνα χωριστῆ ἐδῶ πέρα, ποῦ ὄδηγεῖ ἕνας δρόμος σοῦ ἀναφῃρει ὄλα τὰ μέρη καὶ τὰ χωριά εἰς τὰ ὁποῖα δὲν ὄδηγεῖ καὶ τὰ ὁποῖα ἀφαιροῦν μορεῖς γὰ ἐξακριβῳσις κατῆ. Εἰς τὴν παροῦσαν ὅμως περιήρῳσιν, ὄλους παραδόξως, ὁ τοσαῖνος μοῦ ἀνέφερε καὶ ἕνα χωριὸ σωστὸ διὰ τοῦτον τοῦ ἔδωσα μὴ δεκάρα «μπαξίς» ποῦ μοῦ ἐλήθησε, τοῦ ἐπανεῖλαθον καμμιὰ εἰκοσοῖα φροσῆς ἔχῃν ἐνεγενείας τὰς λέξεις «καλημέρα, αγῶνα» καὶ ἀπαμαρῳνήθη ἀφίνον αὐτῶν ἐναχρισῳμένον καὶ τελῶς πεπεισμένον, ὅτι εἶσι οἱ Ἑγγλέζοι εἰμῳστε τὰ δέσμο.

Ἡ γυναῖκα ἀγαπάει μόνω μὴ φροσᾶ, δταν δηλαδὴ γνωρίζῃ τὸν ἄνθρωπον ποῦ ὄνειρεῖται. Ὁ ἄνθρωπος ἀγαπᾶει μόνω μὴ φροσᾶ, κάθε φροσᾶ δηλαδὴ ποῦ στέκεται μοροῖα εἰς τὸν καθρέφτη.

Συνεννοήσῳς διὰ χειρονομίαν εἶνε ποτὴ ὠφέλιμος ὅταν τὸ λεξιλόγιόν σας εἶνε ὅσον περιορι-

σμένον. Καμμιὰ φροσὰ μάλιστα μὲ χειρονομίας καὶ μὲ τὰς δύο λέξεις ποῦ γνωρίζω κατορθῶνω νὸ εἶπε τῶμα ὅτι θέλω γοησῳτέρα. Ἀ. Ζ. θέλω αγῶνα ; Πηγαῖνο εἰς τὴν πλατεῖαν τοῦ χωριοῦ, κάθομα πῶνοι στὸ πεζοῦδι τοῦ πηραδοῦ, καὶ γοῖσῳρα τὰ χέρια μου ἀνακράζων εἰς ὄλους περὶνον.

— Καλημέρα. Ἀγῶνα. Καλημέρα. Ἐντὸς ὀλίγων λεπτῶν τῆς ὄρας ἔχονται τρεῖς χωριστῆς καὶ χωριστῆς καὶ φέρουν ὄσα αὐτὰ ἔχουν. Πολλὲς φροσῆς κατορθῳσῳσα νὰ ἀγοράσω ἐκατὸν αγῶνα ἐντὸς μᾶς καὶ μῆνης ὄρας καὶ πρῆπει νὰ σημειώσῃτε ὅτι ὄχι σπανίως εἶνε ἀδύνατον νὰ βροῖτε τρία αγῶνα ἀκόμα καὶ ἂν περμῳνετε ἐξ ἡμέρας εἰς τὴν πλατεῖαν. Συνήθως ὁ πρόκοιτος τοῦ χωριοῦ, δταν μὲ βλέπει εἰς τὴν πλατεῖαν μοῦ στέλλει ἕνα κάθισμα γιὰ νὰ καθίσω, καὶ ἔπειτα ἐρχεται καὶ κάθεται κα' αὐτὸς κοτὰ μου, μὲ ἀρχίζει διαχτυκωτῳτῳτην κουβέντα ἀπὸ τὴν ὁποίαν καταλαβαίνετε πῶσα καταλαβαῖνο καὶ ἔπειτα μᾶς φέρνωιν καφέ, Τουρκικὸν καφέ, ὁ ὁποῖος εἶνε ποτὴ πικρὸς καὶ σερβίρεται εἰς μικρὰ φλυτζάνια. Γνωρίζων τὴν λέξιν «αγῶνα» καὶ γνωρίζων ἐπίσης τὰ ἄνοσῳρα μωρησῳματα, τὰ ὁποῖα σημαίνουν, ὅτι θέλετε νὰ μάθετε τὴν πηρῳν ἐνὸς δρόμου, νομῳτε ὅτι δὲν εἶνε δύσκολο νὰ κάμω τῆς κυρίας τοῦ χωριοῦ νὰ καταλάβωσιν, ὅτι ἐπαθῳν νὰ μάθω τὴν πηρῳν τῶν αγῶν, ποῦ εἶνε φυσικῶ μὴ καλὴ, παχῳα κόπια. Φυσικῶ μὴ «καθὸς πρῆπει» κυρία θὰ ἐσοκράετο ἐάν ἠθέλατε ἐπιχειρήσει νὰ τῆς περιγράψῃτε μὴ κόπια ἀκολουθοῦντες τὴν ὄδον τοῦ αγῶν, ἀλλ' εἰτηχῳς ἐδῶ πέρα ὁ κάποιος εἶνε ἀκατὰ ἀπλοῦς καὶ δὲν πολυπροσῳχει τῆς ἐθμοτυπῆς καὶ ποτὴ μῳσις, ποῦ ἔχουμε εἰς τὰ σῳλόνια.

ΓΝΩΜΕΣ ΓΙΑ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Στῆς περισσότερες γυναῖκες «αγῶνα» εἶνε τὸ «ν' ἀγαπῶνται».

Ἡ γυναῖκες, ἡ ὁποῖες κοιμῳσῳται πάντα πάνω σὲ ὄρδα πρῆπει γὰ περιμένουν διὰ καμμιὰ φροσὰ θὰ τοιμπιόνηται κα' ἀπὸ κανὲν ἀγῶνα.

Ἡ γυναῖκες ἀγαποῦν ποτὴ τὸ «μωρησῳιδέξ» εἰς τὸν ἄνδρα.

Οἱ ἄνδρες προσπαθοῦν πάντοτε ν' ἀνακαλέπουν μίαν ὄμορφη ἐνῳ ἡ γυναῖκες ἐπειδὴ δὲν ἔχουν τὸ θάρρος ν' ἀνακαλύπτον προσπαθοῦν νὰ ἐρευνῳσκουν.

Ἡ γυναῖκες μοσοῦν τὸν ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος γνωρίζῃ περισσότερ' ἀπ' αὐτὲς ἀλλ' ἀγαποῦν ἐκεῖνον ὁ ὁποῖος γνωρίζῃ ὀλιγῳτερ' ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἄνδρες.

Μία γυναῖκα μορεῖ εὐκόλα νὰ κρατήσῃ ἕνα ἄνδρα, ἀλλ' οὐδέποτε ἕνα μωσικῶ.

Ἡ γυναῖκα δὲν μορεῖ ν' ἀλλάξῃ τὰς κακὰς ἔξεις τοῦ ἄνδρος τῆς, μορεῖ ὅμως νὰ τὰς κρύβῃ.

Ἀπαλὰ χέρια εἶνε καμμιὰ φροσᾶ συμπτῳματα σκληρῆς καρδίας.

Ἰδανικὸς ἴσπος σὺξῳγοι, γιὰ μερικὲς γυναῖκες, εἶνε ὁ ἄνδρας ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος ἐξοδεῖ τὸν περισσότερον καιρὸν τοῦ ἀπολογουόμενος γιὰ πρῳμματα τὰ ὁποῖα δὲν ἔκαμε.

Ἡ γυναῖκα ἀγαπάει μόνω μὴ φροσᾶ, δταν δηλαδὴ γνωρίζῃ τὸν ἄνθρωπον ποῦ ὄνειρεῖται. Ὁ ἄνδρος ἀγαπᾶει μόνω μὴ φροσᾶ, κάθε φροσᾶ δηλαδὴ ποῦ στέκεται μοροῖα εἰς τὸν καθρέφτη.

ΛΕΥΚΕΣ ΠΑΠΑΡΟΥΝΕΣ

— Ποῦ πηγαῖνο ; ποῖος εἶν' αὐτὸς ; Καὶ μέσα στὸ μάστο ἀκόμη τῆς νύχτας σκατῳδι προσκορε ἀνάμεσα στὸς δρόμους, ψυθῳρίζῃ ἀφηρημένα κάποιω ποῖμα ποῦ μόνος του τὸ τράισσε, τὸ τραγοῦδᾶ σιγῳτερα μὲ σκοπὸ ποῦ μόνος του τὸν τῳνισε. Πλανεῖται ὄσκατα, κάθεται στῆ μὴ γωνία. Προσμένει παρακάτω, ἐνῳ τὸ σιγαγῳ τοῦ τραγοῦδι ἀκούγεται ποῦ γλυκᾶ τῶμα ἀνάμεσα στὰ μεγάλα τοῦ δρόμου παλάτια.

Βαδῳζει, προσπαθῳντας νὰ μὴ γάνῃ κανένα θύρο, μὲ στὸ πεζοδρομῳ ἀκούγεται ὁ μονότονος κῳτος ποῦ τὰ τῳσῳνῳα τὸ κῳνον, χτυποῦντες το. Ἐνῳ ἀπὸ ποτὸ μακρῶ ἀκούγεται τὸ χλομῳ τοῦ τραγοῦδι.

Καλὸ φεγγῳρι φέξε μου τὸν πόνο νὰ τῆς εἶπω θῳλῳ νὰ ἀκούσῃ τῆς καρδίας τὸν ἄχαρὸ τῆς χτύπα.

Εἶν' ὁ ἐραστῆς ποῦ προσπαθεῖ μὴ αὐτὸ του τὸν

Η ΔΑΣΚΑΛΑ

Είχαν έρθη να περάση μερικώς ήμερας κοντά μας η θεία - Φλωρού, μία πολυκαλή, ως εξηγηται...

— Δέν κάδεσα, χριστιανή μου, μιά στιγμή ; της έλεγε συχνά η μητέρα μου. Κάποτε μέβαλε πάνω — με συμπάθειο — στο μουλάρι και κατέβηκε κάτω στο περιγυαλό για...

Είχαμε φθάσει στο «Πέτρομας». Ο ήλιος έμεσοφάνιζε. Οι τσιτσικές τοιτσιτσικές όσων να έψηνοσαν στην πίσω του ήλιου. Η σάνες από της σχισμές των πετρωμάτων έβγαζαν τα ώραφώφάλα...

Είχε δέ το «Πέτρομας» βράχος απότομος και άψηλός εις της κορυφές του όποιου οι γλάροι χτιζουν της φωλιές τους και από το χείλος του όποιου σύρριζα περνούσαν ο καλής δρόμος προτου διορθώση τον καινούργιο τον «επίανον» ο σαρ - Τζανουήλης ο τότε δήμαρχος. Τό ύποστατικών έκοντοσάθη. Τ' άλλεπάλληλα χτυπήματα της θείας — Φλωρούς με τό κούτσουρο στά ψαχνά του δέν τό σγινανούσαν. Έμενε κει κορφωμένο στά τέσσερα, όταν της θείας - Φλωρούς τό πρόσωπον άρχιάσαν άπότομα σάν σουδάριον βλέποντας φοβισμένα προς της θάλασσα. Έκαμε τον σταυρό της ψιθυρίζοντας «Έλα Χριστέ τσαι Παναγιά». Έστρεψε κ' έγω τη ματιά μου προς τα κάτω. Μία δολύμνη, δίπως την ένέννησεν η μητέρα της, παρθένα έκάθηλον πάνω σε μιά μεγάλη πέτρα περιόρεχομένη άπόλα τά μέρη. Ήτον δόλοενο τό κορμί της όσων τά κνήνα όπου θάλλων στα χλοερά λειβάδια και γυαλιωτερό σάν φύληντι. Τα μαλλιά της όλομανοσά φένα σφιχτοδεμένα άποσιμα σέναν κότσον. Μόλις μās άντελήφθη, έσπικώθηκε διά μās, έκλινε τό κορμί προς τά έμπρός, έκλωσε τά τρονεατά της χείρια επάνω άνω την κεφαλήν και επλοήμωστά νερά. Ένας άφρός, τρεις τέσσερις κύκλοι κέκασθη τό θεϊον και άφατον όραμα. Ξανάκαμεν η θεία μου τό σημειον του σταυρού ψιθυρίζοντας «Ώσοε, Παναγιά μου».

Εγώ ένόμισα ότι έσταυροκοπέτο παρακαλώντας την Μεγαλόχαρη μήν πάθ' η κοπελιά. Άλλόταν μου εξηγήθη άργότερα ένά άρχισαμε την διακοπείσαν πορεία μας είδα πως έσφαλλά. — Είπε, παιδάτοι μου (έκαμε πάλι τον σταυρόν της) Θεός φιλάει, Νεράϊδα. Όλην την νύχτα ως την γλυκοχαραγή και πάνω στο μεσημέρι, όπως τώρα καλήπρος, θυγαίονε. Άλλες στα σούδενδρα, άλλες στις σκιματιές, κι άλλες στον γυαλόν στο περιγυαλί. Είδες τη.

Μου είπε δείχνοντάς μου την αντίθετη προς έκείνην όπου έδειναμεν διεύθυνση. Τώρα είχαμε άντηφορήσει. Ή εξηκολούθησε. — Όταν κόμης τό σταυρό σου τρεις και πέντε «Έλα Χριστέ και Παναγιά» χάνονταν σάν καπνός η κορόνται μέσα στις κορυφές των δένδρων η μέσ' στα όρέματα των ποταμών η μέσ' στη θάλασσα. Γιάντενο ήρωα τό σταυρό μου και γιαδεντο χάθηκεν άντιστιγμής.

— Κι' αυτή όπου είδαμε τώρα που να πήγε ; την ερώτησα. — Κάτω πολύ στα βάθη. Κει έχονε καλάτια κροστοαλλένια. Όποιο άομενο κροστοαλλιστή άνεβαίνονε και παίρνονε τους ναύτες κάτω κει. Τους κρονούνε τό ποτι της λεμονιάς μέσα σε χρωματιστά κοχύλια Νεραϊδοπούλες κίφου τόυς χαρούνε Λάμιες, Γοργόνες και Νεραϊδες τους παίρνουν την λαλιά και τους άμολάνε. Γιαυτό κάτω εστώ Κάστρο ήβηχαν ο Ζάχος της Δελχαρως και πιά από τον Καταροφάχη ο Σιδεής της Παράξενως μουγοί...

Άλήθεια έλεγεν η θεία - Φλωρού γιατί δντως και η γιαγιά μας — Θεός σγωρόεστη — τό Ταρουσώ τά χειμωνιάτικα βράδια (δταν ο βορρηάς ούρλιαζεν έξω και η άντάρα από τάγκομαχητά των κωμάτων όπου απεισαν κάτω στής παραλίνας τους όρα τους έφθανεν ως επάνω στο χωριό) μās έπαρνε γύρω στην έστίαν όπου τριζοβόλουσαν τά κούτσουρα και γνέοντας τό μαλλί άκούραστη μās διηγείτο μαρτυρία άγιων, για την σφαγή του έικοσιένα πάνω στο μοναστήρι του «ΑΙ - Λιδ και μās προκαλούσε τά δάκρυα που έπότηζον τον σπόρον του μίσητος έναντίον των «Άγαθών και μās διηγείτο ακόμη και για της Λάμιες και της Νεραϊδες ξανθομάλλες και ρούσες. Κι' αισθανόμον έναν άόριστο φόβο στην καρδιά και συμμαζεύομον κοντά στην άδελφουλά μου όσων να της έβλεπα γύρω μου. Μās διεβεβαίονε μάλιστα πως είδε κήλια. Άκόμα και όταν έσναζώμεθα τά παιδια του χωριού, ύστερα από πόλνορα τρεξίματα και παχνίδια, στην εφοιντάνα» (τό πηγάδι με της πολλές μαριόρφες γοργνες όπου λεκανόμον η γυναικες τά κανιά των) για να ξεποστάση τό κορμί μας από την κούρασην άρχίζαμε παραμύθια και νεραϊδοστορίες. Ή δ καθείς μας επανελάμβανε τό τι άκουσε από τους γερόντους του ποικιλοντάς τό με δικές του φαντασιώσεις. Κανείς όμως, μα κανείς, από μās δέν είπε ποτέ πως είδε Νεραϊδα. Να έγω που είδα.

Μά τον κήρυ, μου, βρε παιδιά και την τούστα μου. Ήτανε τόσφ όμορφη πως να σās την ιστορήσω. Θα τους έλεγα τό βράδυ στη φροντάνα και θα τους έλεγα χωρίς να θαρνούμαι κέκείνοι άλλο τόσο να άκούνε.

Φθάσαμε στο σπίτι. Τα διηγήθην δια στους δικούς μου. Ή θεία μου δέν έλεγε και πολλά. Ήτανε συνηθισμένη, βλέπει, από τέτοια. Είδαν κι' είδαν, όπως έλεγε, τά μάτια της.

Την νύχτα εις τον ύπνο μου έβλεκ' άλλόκοτα όνειρα. Έβλεπα, λέγει, πως ήμουν στο «Πέτρομας» κέβλεπα κάτω την άσπη Νεραϊδα όταν, πως χάνο την Ισοροπία μου και πέφτω. Ή χολή μου πήγε να σπάση. Η Νεραϊδα άνοιξε την άγκυλή της και μάρταζε ποσού πέσω χάμω στής πέτρας, που θα γινόμον θόμματα. Και, προτου σπνέλλω, εμπλοήμω με σέρνει κάτω στα νερά. Τι όρατα που ήταν. Όμορφόχρωμα, γαλαζοπόρινε, δροσερά. Και όσφ κατεβαίναμε τόσον όμορφότερα φάρα ιριδόχρωμα, χρυσοκόκκινα και μαυριδερά επανηνίδισα και δελφίνα μασμένα λεπτα έφεραν στού όμους Νεραϊδοπούλες ξανθοκόκκιμες. Τι δέλει καλέ, κανείς στον ύπνο του ...

Την αυγή με την άδελφή μου, προτου άρχίσω τό πόσιμα, επήγαμε ως τον φράχτη να μαζέψουμε σένα κήφα που ήθελε πάντα ο πατέρας να φάγη καμιά δεκαριά πριν από τό γάλα του. Άνεβήκαμε πάνω σε μιά σκαλιά. Έκει κατά μήκος του φράχτου είχαμε όλο σκαλιές πέρα ως πέρα που έκαμαν όρατα μεγάλα βασίλισκα κι άλλες μικρά μελιστάλακα συκαλάκια, κουνελάκια. Γεμισαμε τό καλάθι παραλλήλως με τον στόμαχον όταν άκούω θηματισμούς στον πλαγιό κήπο. Παρμερίζω τό χοντρό ελλήγιστο πικνοφύλλα κλωνια και σκάρτω. Τι να δια ; Η Νεραϊδα, που είδα την προτεροία με τη θεία — Φλωρού, έδρεσε κάτι άπομηνάρια όρόδον, τελευταία ξενυχίσματα της άνοιξως, από της νεοδλαστικέμες τριανταφυλλί...

ές. Άπό κλάδον σε κλάδον έπλησίασα κοντά στην άδελφή μου, κάμωντας τον σταυρό μου τρεις. Έκείνη ξαφνίσθη.

— Τι εν' αυτά τά σταυροκοπήματα ; — Σιωπή, της έκαμα δουδά βάζοντας τό δάχτυλο στα χείλη μου. Την έσίμισα ακόμη πλησιέστερα σταυτί.

— Η Νεραϊδα που σās έλεγα χθές, στον πλαγιό τον σύνδεντρο κήπο μαζώνει ροδιανθούς. Χαχαχά, ξεπάσε σένα γέλοκο ήχηρόν.

— Αυτή ενε η κυρία Άθηνούλα, η καινούργια δασκάλα του χωριού μας; μου είπε δυνατά.

— Τ' ενε Μαριελλού, ερώτησεν η κοπελιά. Γιατί γελās έτσι ;

Και η άδελφή μου της διηγήθη όλη την ιστορία απ' άρχης. Άντήχησε σάν μυθικό πουλιό λάλημα τό γέλιο τό καθαρό της Άθηνούλας στην άωγινήν ήουα κίνα τριανταφυλλί σγινεφάμα σάν τό ροδοζόρομα της άγής επέρσασεν από τά μάγουλά της κ' έσθυσεν ειθύς. Έκείνη την στιγμή στή; μητέρας μου την φωνήν κατέδ' η Μαριελλού με τό καλάθι τά σένα κ' έφυγε προς τό σπίτι.

— Όστε σή ήσουν ; με ερώτησεν η δασκάλισσα.

— Ναι, της άποκρίθηκα.

— Και πως με είδες ;

— Έδω τά μετέδωξα. Τι να της άπαντούσα ; Γυμνή ; ...

Άφου επερίμεν' επί κάμποσα λεπτά την άπάντησή μου και δέν της έδόθη άναστένασε κ' έκαψε ν' άπομαζώξη τους ροδιανθούς ψιθυρίζοντας — Με τρώμαξες, τρελλόπαδο, με κατατρώμαξες.

Ό έκείνος ο άναστεναγμός τί καταγίδος, τί λαίλαπος της καρδιάς της ξεπάσιμα να ήτο ; Με συγκίνησε θαδεία κατάβαθα.

Άπό κείνη την ήμερα κάθε πρωί και βράδυ έπληπέμεθα συχνά ένει σμιά στον φράχτη. Μού έδειχνε πολλήν άγάπη. Ή από τ' ένα κόκκινο γαρύφαλλο που της έδωκα, άφου άπομαράνθη και φρωμένο επί μέρες επάνω σ' άφράτα και σπαργώντα στήθη της, τό κώλησεν ύστερα μέσα σ' ένα λείκιωμα με μιά κόκκινη κορδέλλισα δεμένη φωνή και στο μάσχο του κ' έγραψε ένα τραγουδάκι από κάτω για με με κόκκινο μελάκι. Μου τό πρωτοδιάβασε, η μάλλον μου τό άποστήθησε ένα βράδυ πίσω από τον φράχτη, ένθ' ο ήλιος επλάγιαζε στη δύση μέσα σε κόκκινα σγινεφα κέγω κόπιζα στής αύλα κίεε της καλοδεμένως ντουμάτες και της κολοκυθιάς. Τό θυμίσαια καλά πολύ καλά.

Μού δδνε συχνά καρμέλλες και άλλα ζαχαρωτά κωσθη που κάθε τόσο της πύσταναν από την Πόλι με τον μπαρμπα - Σταριάτη τον ταχυρόμο.

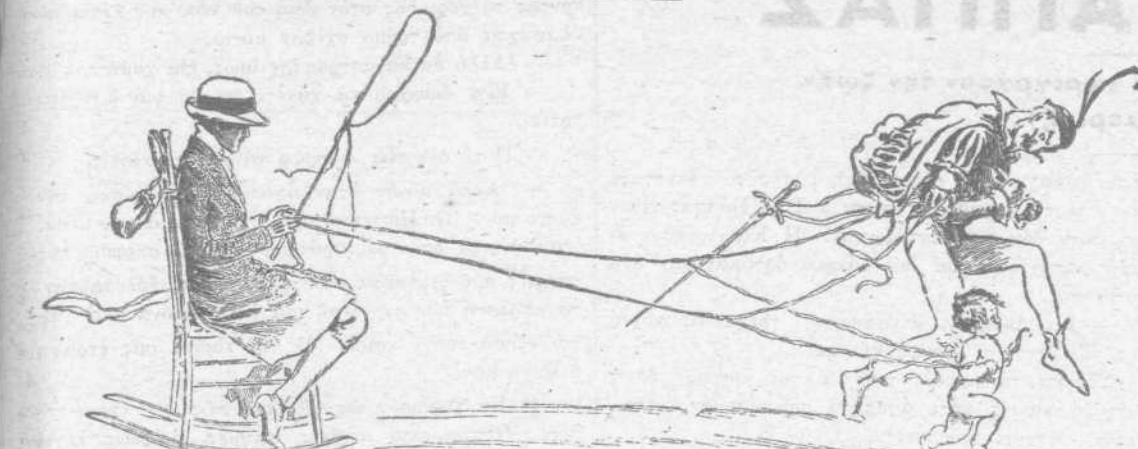
Κάποτε έβλισσα δύο στανίδες από τον φράχτη και άποκει σγινωκονούσαμε. Έμπαίνε συχνά στο περιόλι μας και μες σ' επείνης τον άνθόκημα. Και οι γονοί μου την άγαρούσαν πολύ. Δέν είχαν η Άθηνούλα της χήρας κροστομολέματα και κροστασιές σάν την άλλη την κροστοχή της την ψωροπτερήφανη (και να μη γνωρίζαμε από που κροτούσε η σκούρια της ; στην άργή). Με κάθε γση άν όπου έγενθε μαλλί στην αιλώπορτά της έπασε κροβέντα κάθε γέρου συμβουλές άκουε χωρίς μου φασμούς και ειρωνικά μειδιάματα κάθε εργατίας της γλυκομολούσε, κάθε εργατήν χωριών τον εκαιρέτα με μειδιάμ' απαλό, γλυκό στα όλιγον σακωδή κοραλένια χείλη της. Και πως δέν την αγαπούσε ; Και πως ποτέ της ήρε νεγαδί ;

— Χαρά στή χήρα πώχει τέτοια κορασία. Εν' ένα κομμάτι μάλαμα έλεγεν η μητέρα μου. Ό πατέρας μου θυσία ένίνετο όταν την έβλεπε σπ σπίτι μας. Τιμή του τό θεροφτε μεγαλήν όταν την είχαμε στο τραπέζι μας. Ένα Πάσχα μάλιστα την εκράτησε με τό ζώρι ο πατέρας.

— Άν δέν τιμήσης τό φτωχικό μας σήμερα να μου κόψης και τό καλημέριμα της είπε. Έμενε τί όρεξής ήτον έκείνη όπου μ' άνοιξε. Τι ένθυμία περυσή ; Δέν γνόφτασε τέτοιο Πάσχα ποτέ. Τσούη κίρισε στο τέλος τά κόκκιν' αυγά. «Τοι - τσάκ» Ό πατέρας τσάκισε τ' αυγό της μητέρας, η Μοιελλού του παραμυθού κ' έγω της Άθηνούλας.

Γης επήρα τό φύλλ, τό πλατάγμα του όποιου έκάλυψε τά γέλια δλων. Δέν ήτο τόσο μεθυστικό (Η ανένχεια εις την 13ην σελίδα)

ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΚΑΙ Η ΣΟΦΙΕΣ ΤΟΥ ΣΒΕΝΤΖΟΥ

ΤΗΝ ΕΦΕΤΕΙΝΗ φθινοπωρινή σαιζόν θα επικρατήσουν εις τας Αθήνας μας κοιτούμακόκκινα. Η γιανθοκόκκινοχρωμαπροτιμήσεις των κοριτσιών μας είναι, τοδλάχοστον για μένα, πράγμα ανεξήγητο. Γιατί αφήρης τα κοριτσια μας να μη προτιμήσουν πράσινα ποσούμια, άφου μάλιστα από τό χρώμα, εκτός του ότι και νει καλό στα μάτια, συμβολίζει και την χαρά. — Γιατί Κλεονίκη — Κλεονίκη την λένε την Έκείνη μου — φοράς κόκκινη φούστα ; την ρωτούσα προχθές. — Δέν την έκαμα εγώ κόκκινη. Μόνη της έγεινε. — Όχι δά... — Να σε χαρώ... Κόνιτνε, κόνιτνε, έκόνιτνε τόσο πολύ, ώστε έκοκκίνησεν η δόλια από την ντροπή της.

ΝΟΤΑ

Άκουσ' άγάπη μου γλυκειά και την δική μου νότα κ' άν θέλγης τό συμπέρονον σου άγάπα με, σάν προία.

1ον Μή δάργης πειά τά χείλη σου, μή δάργης τό μαλλιά σου. Άσε τά χείλη φροσικά και θάρνε την καρδιά σου.

2ον Κατάργησε και τον μπαρμπά και την μαμά σου άκόμα κ' έλα τ'α σμιζουμε γλυκά οι δυο σίδια με στόμα.

3ον Μην κόμης πειά εις τό εξής λουτρού μικτά στο Φάληρο κ' άσε να φάμε στην Ήρα τό τελευταίο τάλληρο.

4ον Έλα να φύγομε μαζή, όραία μου κροτάσο, εγώ να γράφο ποιήμα κ' εού να πλέμης κάλτσο.

5ον Μην άραπήσης άλλονε στον κόσμο από μένα γιατί με καλομάθανε και μ' έχει η μάνα μου ένα.

ΠΡΟΧΘΕΣ επήγα στο «Συρίο Φαλέρ» ταχυδακτυλογικώς. Γιατί κ' εγώ δέν ξέρω πως εφρέθηκα έκεί κάτω. Στην δευτέρα προξί, όταν έπαρνε πειά να χορεύον η γυναίκες, άρχισαν ταχυδακτυλογικώς να χορεύον τά τραπέλια. — Άπό κάπου τάχον δεμένα, μου είπε κάποιος. Μετά από τά τραπέλια άρχισε να χορεύη στον άέρα ταχυδακτυλογικώς μιά μισόδυτη

Η ΚΥΡΙΑΚΗ

Κι' αυτή από κάπου θάνε δεμένη, μου είπε ο ίδιος ξεπνος. — Μα τί διάβολο... Όλα δεμένα ειν' εδω μέσα ; — Υστερα παρουσιάσθησαν γραμμένα ταχυδακτυλογικώς σε δυο πλάκες τά όνόματα των σγγροφώνων του έργου. — Γιατί τους έγραψαν τά όνόματά τους στην πλάκα ; ερώτησε πάλι για να φωτισθώ. — Γιατί κάπου χρωστούνε, μου άπατήσανε για να με φωτίσουν. Κατόιν η κ. Ένκελ έτραγοούδησε ταχυδακτυλογικώς. Η αυλαία επεσε ταχυδακτυλογικώς. Ό κόσμος έφυγε για τας Αθήνας ταχυδακτυλογικώς. Εγώ επόντησα ταχυδακτυλογικώς. Και τό πρωί η κ. Ένκελ εξέπλησε πλουσία... ταχυδακτυλογικώς.

ΔΡΑΜΑ

Σ' έπλησσα ένα πρωί αύλις ο ήλιος έβγαίνε, αλλά εού μ' άογήθηκες μόλις ο ήλιος έπαίνε.

Έπόνεσα και ποταμούς τά δάκρυα έχω γυμνά κ' ύλες της νείδς άγάπησα για να ξεχάσω εόνα.

ΠΟΤΕ ΤΑ ΧΑΝΕΙ ΟΛΑ Ο ΣΥΖΥΓΟΣ — Όταν η γυναίκα σου φρονάζει έξω από την βιτρίνα ενός καταστήματος είδων πολυτελείας, τί παθαίνεις, ο αγαθέ σούργε ; — Χάνω τ' αυτιά μου. Μου μένον θμως τά μάτια.

Κι' όταν η γυναίκα σου επιδαριλεύει έξαρετικώς περιποιήσεις στον φίλο του σπιτιού σου, τί κανείς τότε, ο μακάριος σούργε ; — Χάνω τά μάτια μου. Μου μένον θμως τ' αυτιά.

Όταν η γυναίκα σου σε λούζη στα γερά επειδή η θέση που εκράτησες στο θέατρο δέν ήτανε άλένατι του θεωρείου των προεδρευτών, τί κανείς τότε, ο θεαματικώτατε σούργε ; — Χάνω την γλώσσα. Μου μένον θμως τά χείρια.

Κι' όταν η γυναίκα σου σου άναγγείλη ένα πρωί, ότι η κατάκειτη πεθερά σου, που έπεριμενες ώρα σε ώρα να πεθάνη, εσηκώθηκε από τό κρεββάτι, τί παθαίνεις τότε, ο φρονητικώτατε σούργε ; — Τότε τά χάνω όλα.

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

Έλα κ' οι δυο στην εσημιά να πάτε χέρι-χέρι. — Χαίρετα μας τον πλάτανο και Νικολό καρτέρει. Άνα σε βλέπω μόνη σου.

ΟΝΕΙΡΟΚΡΙΤΗΣ

Κο ν τ η φ ο υ ο ι α. — Άν δής, δι η γυναίκα σου θγαίνη περιπατών εις την όδον Σταδίου με κοινή φρούσα, τό όνειρόν σου θα πη πως θα γράφης επιδεωόρηον. Κα τ ο α ο ι δ α. — Άν δής στον ύπνο σου κασορίδα να κήνη σουλάτσο γύρω από τά μου στήσια σου, θα πη πως τό άπόγευμα θα φάς πάσια στού «Ντορόν». Σ ι ν α π ο β λ ά σ τ ι α ο α. — Άν δής στον ύπνο σου πως εφόνεις η πως φουτεύεις οινωποδλάσσορα, άφελώτως μέχρι τό βράδυ θα έκδώ σης εσημερίδα. Ζ ε π ε λ ι ο υ. — Άν δής στον ύπνο σου η στο έννιό σου «Ζέπελεν» να πετάη από τον από τό σπήλι σου, περιμενε σε δυο ώρες, τό σπιτονοικώρη σου. Μ π α ι ν μ ι ξ τ. — Άν δής σε όνειρό σου πως κανείς μπαίν μξί στο Φάληρο, άφελώτως θα χορήσης με την γυναίκα σου. Σ β ε ν ι ζ ο ς. — Άν δής στον ύπνο σου τον «Σβέντζον» η πως γράφεις «Τραγοούδια του Σβέντζον» όριόμενος την άλλην ήμερα θα έλθης στα χείρια με τον Άρχινοτάκτην της «Κυριακής».

Εβγάτε στα παραθύρα εφάνθες και μαυρομάτες κ' άδειάστε μου στην κεφαλή ένα σωθό κανάτες.

ΣΕΡΕΝΑΤΑ

Εβγάτε στα παραθύρα να όητε τον καίμο μου και όχιτε μου ένα σχοινί να δέσω στο λαιμό μου.

ΠΩΣ ΜΙΑΝΕ ΤΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ

Έχετε σούργον ; — Έχω σούργον γιατί δέν είχα μυαλό. — Έχετε πνεύμα ; — Έχω πνεύμα. Δέν έχω όμως οίνόνηνε μα.

Λατρεύετε τά κοριτσια ; — Λατρεύω τά κοριτσια, άπεχθάνομαι όμως τους παπάδες. — Τι προτιμάτε στέφανον εκ δάργης η στέφανον του γάμου. — Τον στέφανον του γάμου, για να έχω και τον στέφανον του μαστρούλου. — Τι ώρα έχετε ; — Δέν έχω ώρα... Μου τό άπαγορεύει η γυναίκα μου.

— Λατρεύετε τά κοριτσια ; — Λατρεύω τά κοριτσια, άπεχθάνομαι όμως τους παπάδες. — Τι προτιμάτε στέφανον εκ δάργης η στέφανον του γάμου. — Τον στέφανον του γάμου, για να έχω και τον στέφανον του μαστρούλου. — Τι ώρα έχετε ; — Δέν έχω ώρα... Μου τό άπαγορεύει η γυναίκα μου.

Με χίλια φιλιά οδδέτερα Ο-ΣΒΕΝΤΖΟΣ ΣΑΣ

ΠΕΤΡΟΥ ΝΗΣΙΩΤΗ

Ο ΤΖΙΜ ΠΑΠΑΣ

Πρωτότυπον Έλληνικόν μυθιστόρημα περιγράφον την ζωήν ενός Έλληνος στην Αμερική).

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Εσταμάτησε μιά στιγμή σαν κουρασμένος, πέ- ρασε το χέρι του στο μέτωπό του κ' εξηκολούθησε: — Βέβαια αυτό σας εκλήθησε. Δεν το περιμέ- νετε.

— Όχι, του λέγει η Κα Λούισον με ήσυχο τόνο φρονής. Το μάντελο. Μόνον δεν ήξερα αν πρέπει να μπω ή να μη μπω.

— Έκράτησα σιωπή όσο μπορούσα. Άλλά το κύμα ξέσπασε. Ήρθα να σας το πω. Γιατί; Ξέρω κ' εγώ. Μου έφάνη ότι θα ξελαφρύνονταν η ψυχή μου απάλασσομένη μιάς εξομολογήσεως, που όλο μου έρχονταν στα χείλη και όλο σταματούσε.

Την έκνιπταξε με συγκίνηση έπειτα χαμογελών- τας μικρό, προσέθεσε:

— Άλλοστε μη νομίζετε πως έπεριμένα τίποτε; Όχι βέβαια. Όχι την απάντησή σας, καμιά απάν- τησή μου. Μιαν απάντησή μου ή ιδέα ότι έχετε το αίσθημά μου σωστό και αν πρόκειται να μη σας ξα- ναυιδώ ποτέ. Γιατί ίσως βρεθείτε από όσα συνέβησαν πρέπει να αναχωρήσω από την Νέαν Υόρκην. Μου έπαύεται.

— Ως συνέπεια της εξομολογήσεώς σας; λέγει η Κα Λούισον γελώντας ελαφρά.

— Όχι. Δεν είμαι χωριάτης. Άλλ' επειδή γίνονται ό ήρωες ενός ποικιλόμοιου μυθιστορήματος, που δε κ' άρσσει. Κυττάξτε πόσο άφησα τα πράγ- ματα να πάρουν στραβά δρόμο.

— Γιατί τόν λέτε στραβά; Σας φαίνεται. Ίσως είνε ό φρενικός δρόμος. Που ξέρετε;

Ο Τζιμ Πάπας άνοιξε τα μάτια του διάπλατα γεμάτος από έκπληξη. Η απάντησή της όρμαινε χωρίς τον έρωτά της. Ήταν τόσο σφιχτή, τόσο αληθινή, που δεν έβρισκε δύναμη να την αντικρού- σει.

— Άλλοστε, εξηκολούθησε η Κα Λούισον, φυσικά θα έννοείτε και το ζήτημα της μίς Γλόου. Το όριζετε σε μένα;

Ο νέος την έκνιπταξε κερανόληκτος. Τί ήθελε να πη; Το πράγμα καταντούσε άσπετο. Να κίνης εξομολογήσει σε μιά κούρια, να της φανερώνης συ- βαρής τον έρωτά σου και να σου λέη, ότι αναλα- βάνει να σου τ' ασάξει με μιάν άλλην που σ' αγα- πώ, εις κάτι το όποιον ό νεαρός Έλλην δεν μπορού- σε να καταλάβη. Όποτε η εξομολογήσις του ήτο ως να μη ζήνονταν; Τι συλλογίζονταν αυτή την στιγ- μή η Κα Λούισον, τί έννοιωθε, καθώς τόν έκνιπταξε μυστηριώδης σά Σφιγγα; Τόν έκνιπταξε ίσως από ψηλά, από το θρόνο της όμορφιάς της, του πλού- του της, της κοινωνικής της περιουσίας με χαμόγελο οίκτου; Και δε θύταν καλλίτερα να μίην ειχε κά- με την εξομολόγησι; Τώρα θα την έβλεπε πάντα μπροστά του και θα ντρέπονταν. Μπορεί να κίνη καλλίτερο δώρο ένας άνδρας εις άλλον από την καρδιά του; Της έδωσε την καρδιά του, τη ζωή του, την ψυχή του έκείνη την στιγμή το ήξερε;

Και όσο προχωρούσε εις τας σκέψεις τόν τόσο και ό έρωτας έθρόωνε μέσα του. Μιά φράση όμοια που άπεκαλύφθη δεν έπρεπε βέβαια να ύποχωρήσει ταπεινωμένος. Σηκώθηκε όρθος και λέγει με σόδα όσηρητα.

— Κα Λούισον, αυτή τη στιγμή σας δίδω ό,τι καλλίτερο έχω μέσα μου. Γιατί μου μιλάτε για άλλους; Δεν έχω τίποτε να δώσω στους άλλους. Άν αυτό με σπαράσσει πρέπει να φύγω, να τους αφήσω ήσυχους τους άλλους. Δεν ήρθα για να κινώσασιν κανένα ζήτημα. Ήρθα να σας μιλήσω και να φύγω. Χαίρετε...

— Σταθήτε.

Ο νέος έγείρεσε και την έκνιπταξε σιωπηλός. Η Κα Λούισον έκανε να μιλήση, έπειτα ως να μην έβρισκε λέξεις ξαναόρισσε. Τι μπορούσε να του πη; Φαντάζονταν τάχα ό νέος αυτός την πά- λην που ένώνονταν μέσα στην ψυχή της; Άκούει-

σης μελαγχολική στο κάθισμά της κ' έκνιπταξε έξω από το παράθυρο, έπειτα ό Τζιμ Πάπας είδεν ό,τι ποτέ δεν θα φαντάζονταν. Η Κα Λούισον έ- γινε κατάλοιπη και δυό δάκρυα έσταμάτησαν στα μάτια της.

— Κα Λούισον, άνεφώνησε τρέχοντας κοντά της. Τι έχετε; Έταραξήκατε;

— Σίκοσε το κεφάλι της και τόν κνιπταξε όποις κνιπταξε κανείς κάτι αγαπητό που άπομακρύνεται, φεύγει, φεύγει για πάντα.

— Πέστε μου τί έχετε; της λέγει πιόνοντάς της το όρμαινε κατάλευκα χείρια και γονατίζοντας μπροστά της, ένθ ό έρωτας σά θύελλα ξέσπασε μέσα του δε θέλω να λησθήτε, δε θέλω να θλώ- ση ή όψη της όμορφιάς σας εξ αίτιας μου. Δέ ζή- τώ τίποτε — τίποτε από σας ειμή το δικαίωμα να σας αγαπώ και να σας βλέπω όπως σας έβλεπα και προσηύχθη. Αυτό δεν μπορείτε να μου το άρνηθή- τε. Δέ θέ ό σας ξαναμιλήσω για έρωτας, όχι, ποτέ. Γιατί με κυττάτε με τόσο πικραμένα μάτια; Τι έχετε; Τι έχετε;

Και χωρίς να σκεφθή τίποτε χωρίς να το θέλη σά μιά δύναμη να τόν έσπρωχνε μπροστά, άρπαξε τά έρωτά χείρια και άρχισε να τ' αψη σύγκειναι- μένος, με παραφορά.

— Άφήστε με. Άφήστε με, του λέγει έκπνη ζσηρά σηκώνοντας τα χείρια της με βίρος ως να την άπέλειξε το πάθος που έβλεπε στον νέον.

— Γιατί; Σας άναπό. Ό. Άν ήξερατε την ιστορία της άγάπης μου. Άν ήξερατε από ποσες δοκιμασίες, πόσες φρονές πέρασε. Άφήστε με να σας πιάσω μόνο τα χείρια. Αυτό μου φαίνεται σόν ή πραγματικοίτησις κάθε μου όνειρου. Άφήστε με να σας βλέπω. Η εικόνα σας έγινε για μένα ό,τι νίνε ό οφθαλμός για τόν πιστόν που σηκώνει εύλαβη- τικά τα μάτια και νομίζει πως βλέπει και πίνω το θεό του. Έάν έχανα την εικόνα σας, θα έχανα το πάν. Ό. Μή μου λέτε τίποτε. Δέ θέλω ν' άκούσω τίποτε. Σημειούλες; Λογική; Όχι. Αύτά είνε τραγ- κιά σόν έρωτα, γιατί ό έρωτας είνε ή κορυφή όλων. Και ό έρωτας μας δίνει στιγμής όρμαιότερες, πλου- σιότερες από κάθε όνειρο.

— Όχι. Όχι. Έλεγε η Κα Λούισον, ως να επάλαιε με τόν έαυτόν της μάλλον ή με την έαμο- νήν του νέου με κάποτε δυστυχισμένη. Γιατί να μου το πητε; Γιατί να μου το πητε; Αυτό έφορούσιν και κνιπταξε να το άποτρέψω. Το φοβόμουν και έλπιζα, ότι ίσως θα μπορούσαν τα πράγματα να άλλώθουν. Άλλά — άκούστε με. Δέ θέλω να σας καταστρέψω. Δέ θέλω να σας χαλώσω το μέλλον σας. Εισθε νέος. Έγώ είμαι έλευθερη και θα μείνω έλευθερη, αλλά θεέ μου, με πληγώνετε, με σπαρά- ζει ή ιδέα, ότι άρσασίνεσθε εις την εικόνα μου σά σε είδωλο και άδιαφορείτε για κάθε τι άλλο στη ζωή σας.

— Γιατί να σας πληγώνη;

— Α, άνεκραξεν η Κα Λούισον κ' επεταχθήκε πάνω με τραγική άπελπισία. Είνε ή μοιά μου, μο- νά; Μοιά μου δάλασσα που πνίγει τόν κόσμο; Με ποτμή που ζητά να πη διαβάτες; Και όμοια θέλω να βλέπω του φίλους μου έντυχιμένους γύ- ρω μου. Ό. Άκούστε με που ξέρω λίγο τη ζωή. Πνίξτε το άσθημά σας.

— Το νομίζετε ίσως μιά νεανική παραφορά; Νο- μίζετε πως είνε μιά προσωρινή φίλωση; Σας αγαπώ κρυφά, τραλιά από την ήμερα που σας είδα. Έπά- λαισα κ' ένικήθηκα. Τι θέλετε; Δέ θα μπορούσα πια να κρατήσω την ψυχή μου, που ξεχειλάζε- ται καθήκον.

— Όχι. Θέλω να σας αγαπώ.

— Δέ συλλογίζεσθε τόν έαυτόν σας;

— Τόν συλλογίζομαι μόνο γιατί σας αγαπώ.

— Φεύγετε από εδώ.

— Άς με λέτε παιδί. Σας λατρεύω. Άλλά — Τόν έλθησασε, τόν κνιπταξε κατάματα και καθό- νοντας το χέρι της σόν όμο του νέου του λέγει με έλάνουχα από τρώμο σχεδόν μάτια.

— Άλλά θα χαταστραφήτε ίσως. Θα χαθήτε. Είνε όμορφο να χάνετε κανείς για ό,τι λα- τρεύει.

— Ποτέ δεν είνε όμορφο να χάνετε κανείς. Άλλά μόνον όταν αγαπώ έσως ήρίσω τόν έαυτό μου. Ό. Πιστήτε με. Ση μοναξιά μου μέσα, όταν γνίφια στην κάμαρά μου για να σκαφώ της στιγμής που ξεχνούσα κάθε άλλο δεσμό, έδλεπα πάν- τα μπροστά μου την ήρη για μένα εικόνα σας. Έ- ται ήρησα τόσον καρδ. Με την εικόνα σας έτράφη ή ψυχή μου.

Η Κα Λούισον ως νάβλεπε πως δεν έκανε τί- ποτε, βρεθείτε από μερικά στιγμής σκέψης λέγει ξαφνικά.

— Μ' αγαπάτε;

— Όπως και τό φώ.

— Τότε να συμπεριφερθήτε στή μίς Γλόου ως να μη μου είπατε τίποτε. Αυτό το άπατώ. Ίσως της μιλήσω εγώ. Σιγά - σιγά και με τρόπο. Δεν πρέπει το φτωχό κορίτσι μέσα στην έντυχία της να ζυπη- σση ξαφνικά σ' τραγική άπογοήτειση. Αυτό σας το ζήτω. Άν μ' αγαπάτε θα μου το ύποσχεθήτε. Σας το ύποσχομαι.

— Κοι θα φερθήτε στην Γλόου όπως και πρώτα.

— Όπως θέλετε σεις. Άλλά και σεις αν πιστεύε- τε πως σας αγαπώ αληθινά θα μου ύποσχεθήτε κάτι.

— Άν είνε δυνατόν, εύχαριστός.

— Θα μου έπατρέψετε να σας βλέπω.

— Ε. Φυσικά.

— Και δε θα μου λέτε συμβουλές. Τούλάχιστον δά μου επιτρέψετε να χαθώ μέσα στην άγάτη μου για σας. Δέ θέλω παρά μόνο να σας βλέπω. Τι- ποτε άλλο. Σύνταγμα;

— Σύνταγμα.

Της πήρε το χέρι, το σήκωσε στα χείλη του και την έχαίρεσσε. Όταν ήγικε έξω έννοιωσε πως έντειρόνταν. Τα άπλετα ήλεκτρικά του δρόμου που λαμμοκοπούσαν πάνω στο χιόνι τόν έθόμβωναν και τόν γεμίζαν χαρά, όπως γεμίζον χαρά την καρδιά του παιδιού, που ήρίσσει όλα όρμαια. Ήταν έντυχι- σμένος, που μιλήσε στην κυρία που έλάτρευε. Έ- βάδιζε στους δρόμους χαρούμενος και όλο του φα- νονταν έκνιπ το θρόνο τόσον όρμαιότερο, τόσο καλ- λίτερα. Η ζωή γ' αυτόν έπαίνε νέα όψη, μαγευ- τική. Η ζωή ήταν όρμαια, ή ζωή ήταν γλυκιά ό- πως είνε όταν ή καρδιά πνίει σόν έρωτα.

Η Κα Λούισον μόλις ό Τζιμ Πάπας άνεχώ- ρησε, χωρίς να χάση στιγμήν ή να σκεφθή έτρε- ξε στο τηλέφωνο, εκάλισε την παρουσία της Κας Μελίον κ' έζήτησε την Γλόου.

— Σεις εισθε Κα Λούισον; Σας κατάλαβα από τη φωνή, της λέγει η κελαιδιστή φωνή του κορι- τσιού μέσα στο τηλέφωνο.

— Νχι. Σε παρακαλώ Γλόου να περάσης από το σπίτι άποψε μετά το δείπνον. Μπορείς; Θέλω να σου πω κάτι, που σ' ένδιαφέρει πολύ. Θα σε προμένω λοιπόν.

(Απολυθεί)

Η ΑΠΟΘΕΩΣΙΣ

Η ούζυγος αναγινώσκει από ένα περιοδι- κό — Έν από τ'ό πλέον οεδασιά είδωλα με- τασύ των Κορεανών είνε και το όμοιομα γυ- ναικός καθήμενης και άναπαύσεως το ηγούσ- νι της επί της παλάμης.

Ο ούζυγος — Αυτό άποδεικνύει ότι οι Κο- ρεανοί είνε οι σοφώτεροι άνδρες του κό- σμου.

Η ούζυγος — Πώς;

Ο ούζυγος — Νά, άπλοσίτατα δίδει άπς θέσων μιά γυναικά ή όποία ήταν άρεκέτα φρά- γμη ώστε κ' άνακαθή λιγάκι το ηγούσνι της.

Ο ΑΠΟ ΜΕΧΑΝΗΣ ΘΕΟΣ

ΚΩΜΩΔΙΑ ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΟΣ

ΥΠΟ ΤΟΥ ΠΕΤΕΙΝΟΥ

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΜΕΡΑΚΑΗΣ. ΕΡΩΤΙΑΗΣ, φίλος του. ΚΟΥΤΙΑΗΣ, άγνωστος, άλλ' ό άποίος εις το

τέλος γίνεται συμπαθητικώτατος και εις τους δύο φίλους.

ΕΡΩΤΙΑΗΣ (εισέρχεται διαστικός μέσα εις το γραφείον του Μερακλή λαχνασμένος, ιδρωμένος). Καλημέρα. Τι γίνεται; Νά καθήσω; Όχι, δεν κόθομαι διάζομαι. Α. Την είδα, φίλε μου. Θεά. Άστρον. Ήλιος. Όμορφή (κάθεται). Νά σου πώ την ιστορία δλη. Την άγάτησα σε δυό μέρες. Πώς κ' εγώ δεν ξέρω, ούτε γιατί. Την άγάτησα. Με λατρεύει. Μου έπεσχεθη πως θα με πανδρευθή (ση- κώνεται). (Σφουγγίζει το μέτωπόν του). Α, τί θα κη νάνε κανείς έρωτευμένος.

ΜΕΡΑΚΑΗΣ. (Τόν κυττάει άπαθώς και γε- λάει).

ΕΡΩΤΙΑΗΣ. Μή γελώ, Μερακλή. Άν την έ- βλεπες θα μού έσχιζες δάκρυ. Τόση άθωότης, τόση άφέλεια. Σάν παιδάκι. Ένα στοματικά χαχαρένιο. Δυό ματάκια που σου περνούν την καρδιά όταν σε κυττάσιν. Άγγελος. Δεν ένγνώρισεν ή σφαίρα ώ- ραιότερο πλάσμα.

ΜΕΡΑΚΑΗΣ. (Τόν κυττάει άπαθώς και γε- λάει).

ΕΡΩΤΙΑΗΣ. (Σηκώνεται). Θα την πανδρευθώ φυσικά. Μετά ένα μήνα. Ναι. Θάβθης στο γάμο μου; Σε προσκαλώ από τώρα. (Κάθεται). Πίθα- να, φίλε μου. Τι κάμνι που κάνε. Όχι, δεν μπορώ να καθήσω περισσότερο. Πρέπει να πάω να την ιδώ. Δεν την είδα σήμερα ειμή δώδεκα φορές. Χθές την είδα ένενήντηα τρεις φορές. Δεν τό είπα ακόμη στον μαμαρά της. Έχει μαμαρά λιγάκι παραξένο, ό όποιος πάσχει από ρευματισμούς. Είνε άπόστο- τος άξιωματικός. (σηκώνεται για να φύγη).

ΜΕΡΑΚΑΗΣ. (Τόν κυττάει όχι άπαθώς και χωρίς να γελώ).

ΕΡΩΤΙΑΗΣ. Κάθεται στην όδόν Άχαρνών. Σ' ένα σπίτι χαμηλό, όμορφο. (Κάθεται).

ΜΕΡΑΚΑΗΣ. (Σηκώνεται). Πώς ονομάζεται ή νέα;

ΕΡΩΤΙΑΗΣ. Άναστασία Πολυξεριδίου.

ΜΕΡΑΚΑΗΣ. (Χάνει την άπάθειά του. Του πέφτει ή πένα από το χέρι. Άρπάζει το καλάμυ- ρι θυμωμένος για να το καταφέρη κατά του φίλου του, άλλ' έπειτα ένθυμωμένος πόσο άνοητή κατή- ητη ή μελάνη σήμερα συγκρατείται και ξεσάει με λόγια).

ΜΕΡΑΚΑΗΣ. Δέ μου λές, θεέ Έρωτιδίη; Τι θάρρους πως θάρρως να μου πουλήσης έδώ; Ε; Την διαποινώδα Άναστασία την αγαπώ εγώ τόσον καρδ. Δεν αγαπά κανέναν άλλον. Σε παρακαλώ να μίην ξανακαθήσης ούτε να ξαναδιαβής από το σπίτι της αν δεν θέλεις να ιδής αμματοχουσία και να ιδής την κηδεία σου έντός μιάς ώρας. Τέκοις; ΕΡΩΤΙΑΗΣ. (Τόν κυττάει άπαθώς και γελάει).

ΜΕΡΑΚΑΗΣ. Μή γελώ. Πρώσσε όταν σου μ- λάω εγώ. Τη βλέπεις αυτήν την πένα που κρατώ στα χείρια μου; Δεν τώχω τίποτε να σε σουβλώσω μ' αυτήν. Νά μη σε ξανακούσω ούτε να προσφέρης το όνομα της Άδος Άναστασίας Πολυξεριδίου. Μ' αγαπά. Αγαπά μένα το κορίτσι και κανέναν άλλον.

ΕΡΩΤΙΑΗΣ. (Τόν κυττάει άπαθώς και γελάει).

ΜΕΡΑΚΑΗΣ. Μή γελώ γιατί θα με κάμης να

τά πάσω όλα έδώ μέσα.

(Έκείνη την στιγμή μπαίνει ό Κουτιδής, ένας νέος κεντός κοιμημένος, κλοντωμένος. Μπαίνει κατακόκκινος ιδρωμένος ως να τόν κνηγώ κανείς. Κυττάει δεξιά κ' άριστερά σά σατισμένος).

ΚΟΥΤΙΑΗΣ. Καλημέρα σας. Έδώ είνε ή εκυ- ρακός;

ΜΕΡΑΚΑΗΣ. Μάλιστα.

ΚΟΥΤΙΑΗΣ. (μασώντας τα λόγια του). Ήθε- λα να δημοσιεύσω ένα συγχαρητήριο. Παντρεύομαι, δηλαδή άρραβωνιάσθηκα. Μάλιστα. Η Δνίς Άνα-

ΑΠΟ ΤΟ ΓΑΛΛΙΩΝ ΘΕΑΤΡΟΝ

Η χαριτωμένη και γλυκατάτη Γαλλίς ήθοποιός

ΔΙΣ ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΔΙΑ

ΣΩΦΡΑΖΕΤΙΣΜΟΣ

στασία Πολυξεριδίου με παίρνει. Την ξέρετε; Θε- λω να γράψετε ετόν συμπαθέστατον κ. Κουτιδην ή «Κυριακή» συγχαίρει, επειδή ήραβωνιάσθη και πρό- κειται να νυμφευθή την μετά πολλών και σπανίων άρετών έστολισμένην Δδα Άναστασίαν Πολυξερι- δίου, ή όποία, όχι, της όποίας ό πατήρ διεκρίθη εις τόν Ρωσοτουρκικόν πόλεμον και, και — Τέλος πάν- των ξέρετε σεις πως θα το βάλετε.

(Ο Μερακλής και ό Έρωτιδής άπολυθήμενοι κυ- τάζονται σιωπηλοί).

ΚΟΥΤΙΑΗΣ. Με καταλαβαίνετε;

(Ο Μερακλής σιωπάει. Νομίζει κανείς πως κοιμάται μ' άνοχητά τα μάτια).

ΚΟΥΤΙΑΗΣ. Σας παρακαλώ. Βιάζομαι. Έχω να πάω και σ' άλλες της άλλες έφημερίδες και τα περιοδικά να δώσω τη δημοσίευσιν. Πόσο θα σας πληρώσω;

ΜΕΡΑΚΑΗΣ. (Ός να ζήτησε από μεγάλο όνειρο). Πρόκειται για τη Δδα Άναστασία Πολυ- ξεριδίου;

ΚΟΥΤΙΑΗΣ. (Βλακώδες μειδίαμα και διακο- δέστοφο έρώτημα). Μάλιστα. Πόσο θα πληρώσω;

ΜΕΡΑΚΑΗΣ. Δώστε 975 δραχμές. Είνε το χαρτί πολύ άκριβό, βλέπετε.

(Ο Κουτιδής πληρώνει προθυμώτατα και φεύ- γει. Μετά την άναχώρησίν του οι δύο φίλοι κυττά- ζονται σιωπηλοί επί τινος στιγμής, έπειτα σηκώ- νονται συγκινημένοι και άγκαλιάζονται, επαναλαμ- βάνοντας με δάκρυα στα μάτια. Έσώθημεν. Έσώ- θημεν).

ΟΠΩΣ ΣΥΜΒΑΙΝΕΙ ΣΥΝΗΘΩΣ

— Καλά ή λογική σου δεν σου έλεγε του λάθιστον ότι μπορούσες να διαθέσης τα κεφά- λαία σου σε μίαν ύσφαλέστερην έπιχειρήσιν;

— Η λογική μου σδδέποτε μού μιλεί προ- του κάμω κάτι.

Η έν Ουάσιγκτων των Ήνωμένων Πολι- τειών Έθνική Ένωσις των Γυναικών δι' έγ- κυκλίον της ενεκάλεσε τας Έκκλησιαζούσας εις συνέλευσιν έν Κολοράδω Σπρίγγς διά 3 ήμέρας — 10, 11 και 12 Αυγούστου. Η εγκύ- κλιος μεταξύ των άλλων περιέχει και τα έξης άπολαύσεσθια που άπειλούν όχι λίγγον τόν δ- ριζόντα του μέλλοντος της άνθρωπότητος.

«Ημείς αι άξιωματούχοι τού Γυναικείου Κόμματος, άντιπροσωπεύουσαι τας δώδεκα χειροφρεηθείσας Πολιτείας, ενώνωνες με την έντολήν ήτις έδόθη ήμίν κατά την έν Σικάγο συνέλευσιν της 5, 6 και 7 Ιουνίου, καλωμέν- εις συνέλευσιν έν Κολοράδω Σπρίγγς, δια 3 ημερών, γενησομένην έν Κολοράδω Σπρίγγς, τού Κολοράδου, επί τρεις και συνέχεται ήμέ- ρας — την δεκάτην, ένδεκάτην και δωδεκάτην Αυγούστου του 1916

Σκοπός της συνέλευσεως είνε όπως άπο- φασίσωμεν περί των μέτρων τα όποια πρέπει να λάβη το Γυναικείον Κόμμα κατά τας προ- σερχείς εκλογάς δια να κεδρήση ψήφον δια τας γυναίκας.

«Η πολιτική δύναμις της γυναικός ύπερ- διπλασιάσθη από της τελευταίας προεδρικής εκλογής. Τώ 1912 ήλθησαν μόνον 85 Πολι- τεία εις τας όποιας έγήγγηζον αι γυναίκαι, αι τίνες άνήγγοντο εις 2,000,000. Σήμερον όμως είνε 12 Πολιτεία εις τας όποιας 4,000,000 γυναικών δικαιούσιν να δώσουν την ψήφον των κατά τας προεδρικές εκλογάς.

«Πρέπει λοιπόν να παραστούν όλα έν Κο- λοράδω Σπρίγγς ίνα από κοινού σκεφθώμεν και αποφασίσωμεν ποιαν πολιτικήν να άπολυ- θήη το Γυναικείον Κόμμα εργαζόμενον άνε- ξαρτήτως των άλλων οργανώσεων, όπως έξα- σφαλίση κατά τας προσερχείς εκλογάς τα γυναι- κεία δικαιώματα.

Είνε πράγματι θαυμαστά των σοφραζέτων τα έργα.

ΑΡΑΒΙΚΟΣ ΜΥΘΟΣ

Πολύ ποδ της δημιουργίας του ανθρώπου, εν τω παραδείσῳ ὑπῆρχεν ἡ ψυχὴ δημογενήσασα ὑπὸ τοῦ Θεοῦ...

Ὅταν ὁ Θεὸς κατεσκεύαζεν ἐκ χώματος τὸν πρῶτον ἄνθρωπον, καθ' ὁμοίωμά του, εἶδεν ὅτι τὸ πλάσμα ἐκείνο, ἐνῷ τῷ ὁμοίωζε καθ' ὅλα, ἔσπερε...

Εἰθὺς ὡς εἰσῆλθεν εἰς τὸ εἶδωλον ἡ ψυχὴ, ὁ πρῶτος ἄνθρωπος ἔλαβε ζωὴν, καὶ ἤρξατο περιφερόμενος πανταχοῦ...

Ὁ ἀεροπόρος (εἰς τὸ σπίτι του ἀπὸ τὸν πόλεμον με' αἰετιαν). — Καὶ ὅταν πῆς ψηλά, ποὺ ψηλά...

Ὁ προσιτάμενος. — Καὶ πόσες μέρες ἀδεία θέλεις, γὰρ νὰ κάμῃς τὸ ταξίδι τοῦ μέλους...

Γκορλέντση Κοσμάς, ΚΟΣΜΑΣ ΧΡ. ΒΑΜΒΑΛΗΣ

ΠΝΕΥΜΑ, ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΚΑΙ ΣΥΝΕΣΙΣ

Ἡ γυναῖκα ἐπλάσθη κατὰ πρῶτον διὰ τὴν εὐχαριστή τὸν ἄνδρα...

Ἡ ἀπουσία κάνει τὴν καρδιά ν' ἀγαπᾷ περισσότερο τὴν... ἀπουσίαν.

ἰδίως εἰς τὸ κατὰ. — Ὁ ἄνδρας εἶ ἀληθινὰ μέχρι τοῦ γάμου...

Τὸ ἐρωτικὸ δῆλημα ἐνίστη εἶνε δέλος πόθοι. — Τὸν παλαιὸν καιρὸ ὁ ἄνδρας ἔκανε μιά μου...

Δὲν ὑπάρχει ἀρετὸς ἔξω εἰς τὸν κόσμον διὰ τὴν ἰκανοποίησιν μίαν γυναῖκα...

Κανεὶς ἄνδρας δὲν μπορεῖ νὰ ἐλπίσῃ ὅτι θὰ τοῦ ἀρέσουν δύο γυναῖκες συγχρόνως...

Ὁ ἀεροπόρος (εἰς τὸ σπίτι του ἀπὸ τὸν πόλεμον με' αἰετιαν). — Καὶ ὅταν πῆς ψηλά...

Ὁ προσιτάμενος. — Καὶ πόσες μέρες ἀδεία θέλεις, γὰρ νὰ κάμῃς τὸ ταξίδι τοῦ μέλους...

Δὲν μοῦ λές, ξέχασες πὼς μοῦ χρωστῆς δέκα δραχμῆς...

ΔΕΝ ΤΟΝ ΕΨΘΑΝΕ

Διαβόητος φαγᾶς, τὸν ἀποῖον ἐπαντρολογούσασθαι...

Εἰς τὴν διαμαρτυρίαν δὲ τῶν φίλων του, ὅτι ἦτο ἀνοησία...

ΔΕΝ ΤΗΝ ΕΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕ

Ὁ οὐζῦνος — Ἐλθε ἐκεῖνο τὸ ὄμορφο κορίτσι...

Ὁ οὐζῦνος — Ποιά ; Ἐκεῖνο τὸ τέρας με τῆς ψευτικῆς ἐλπίδος...

Ὁ Κος ΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ ΕΠΙΝΕ

Ἐνας ἀπόστολος ταγματάρχης, γνωστὸς γιὰ τὰ κομπλιμέντα...

Εἰς τὸν οὐζῦνον ἡ κοιλία, ἐκεῖ ποῦ ἐλάσαστε τὸ δικό σας...

Εἰς ΤΟΝ ΣΤΑΘΜΟΝ ΤΟΥ ΤΡΑΜ

Βρέχει καὶ τὸ τραμ δὲν ἔρχεται. Κάποιος — Δεοποιεῖς περιμένετε δέβαια τὸ τραμ...

ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΠΗΝΗΣΤΗΡΑΣ

Πρέπει νὰ συμφωνήτε πάντοτε με τοὺς πατέρας τῶν μνηστῶν...

Μὴ γράψετε πολλὰ αἰσθήματα εἰς τὰς ἐπιστολάς σας...

Ἐπανερχοσθε ἑνωρὶς εἰς τὴν οἰκίαν σας κατὰ τὴν ἐσπέραν...

Ἄν κατὰ τὴν πρῶτην σας ἐπιστολήν ποδ ἐκεῖ νην, ἢν προ-ῖθεσθε νὰ ζητήσῃτε...

Φροντίζετε νὰ λέτε πάντοτε εἰς τὴν μνηστῆν σας, ὅτι οἶμαι...

Κηρύττετε πᾶσαν ἄλλην γυναῖκα κλην τῆς ἀγαπητῆς...

Πύλοσ. ΚΩΝΣΤ. Β. ΧΑΝΙΔΗΣ

Ο ΑΙΟΡΑΖΩΝ ΑΝΗΣΥΧΙΑΣ

Γιάννης — Ἀκόμη περιμένω νὰ μοῦ δᾶσῃς ἐκεῖνες τὴν δέκα δραχμῆς...

Νίκος — Ὁ, μὴν ἀνησυχῆς καθόλου... Γιάννης — Αὐτὸ προσπαθῶ νὰ κάμω...

ΜΗΠΩΣ ΣΤΟΙΧΙΖΕΙ ;

Καὶ σκοπεύετε νὰ πάτε εἰς τὴν Εὐρώπην μὲ τὴν κλῆσιν ὁ πόλεμος ;

Καὶ γιὰ τί ; Τί οἶσ στοιχίζει νὰ τὸ ἀναγγεῖλετε ;

ΠΟΣΟΝ ΟΜΙΛΟΥΝ ΑΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Ἄγγλος στατιστικὸς ἔλεγεν ὅτι ὁ ἀνήρ ὁμιλεῖ τρεῖς ὥρας...

ΕΚΕΙΝΗ ΠΟΥ ΚΑΘΟΝΤΑΝ ;

Ἡ δεοποιεῖς Β. — Γιατί μπαμπὰ δὲ μοῦ εἶπες...

ΤΙ ΑΛΥΝΑΤΕΙ ΝΑ ΠΡΑΞΗ ΜΙΑ ΓΥΝΗ

Ἡ γυνὴ ἀδυνατεῖ νὰ πράξῃ τὰ ἐξῆς τρία πράγματα...

1) Νὰ περάσῃ ἔμπροσθεν ἐμπορικῶν καταστημάτων...

2) Νὰ ἰδῇ μικρὸν παιδίον χωρὶς νὰ τὸ φάσῃ...

ΑΝΕΚΔΟΤΑ - ΑΣΤΕΙΑ - ΜΙΚΡΑ

Ο ΜΙΚΑΛΟΣ ΠΑΛΑΙΣΤΗΣ Η ΦΙΛΙΑ ΤΟΥ ΜΕ ΤΟΝ ΥΙΟΝ ΤΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΥ

Ὁ Μικάλος τῆς Ἰαπωνίας εἶνε τέλειος στρατιώτης...

Κάποτε παρευρίσθητο μαζί με τὸν πατέρα του εἰς...

Μετὰ τὴν λήξιν τοῦ ἀγωνίσματος ὁ Αὐτοκράτορ...

Ὅταν ὁ νέος ἐπαρουσιάσθη ἐνώπιόν του, ὁ Μικάλος...

Παιδί μου ἀπὸ σήμερον θὰ εἶσα οὐνεφοσ τοῦ υἱοῦ...

Ὁ δὶδάσχος τοῦ Αὐτοκρατορικῶ ὁράγου τῆς Ἰαπωνίας...

Ποσὸν ομιλοῦν αἱ γυναῖκες. Ἄγγλος στατιστικὸς...

Εκεῖνη ποὺ καθοῦνταν. Ἡ δεοποιεῖς Β. — Γιατί...

Τι ἀλύνεται νὰ πράξῃ μιά γυνή. Ἡ γυνὴ ἀδυνατεῖ...

Εἰς τὸν οὐζῦνον ἡ κοιλία. Εἰς τὸν οὐζῦνον ἡ κοιλία...

Εἰς τὸν σταθμὸν τοῦ τραμ. Βρέχει καὶ τὸ τραμ...

Ἐπιστρέφω εἰς τὸ σπίτι του κατὰ τὰς πρωτῆρας...

Ὁ ἀνεγνὼς — Ἐτοί ε ; Περιμένε καὶ θὰ ἰδῆς...

Ὁυσία τῷ βακχῷ. Ἐπιστρέφω εἰς τὸ σπίτι του κατὰ τὰς πρωτῆρας...

ΣΥΖΥΓΟΙ ΓΑΛΛΙΔΕΣ, ΑΙΤΑΛΙΔΕΣ ΚΑΙ ΓΕΡΜΑΝΙΔΕΣ ΤΙ ΛΕΓΟΥΝ

Ἡ Γαλλίς ἰπανδρεύεται μετὰ σιέψην. Ἡ Ἀγγλίς...

Ἡ Γαλλίς ἀγαπᾷ μέχρι τῆς θύσεως τῆς σελήνης τοῦ...

Ἡ Γαλλίς φέρει τὴν θυγατέρα της εἰς τὸν ζορόν.

Ἡ Γαλλίς ἐνδύεται μετὰ φιλοκαλίας. Ἡ Ἀγγλίς...

Ἡ Γαλλίς λαλεῖ. Ἡ Ἀγγλίς διαλέγεται, ἡ δὲ Γερμανίς...

Ἡ Γαλλίς ὑπερέχει κατὰ τὴν γλώσσαν, ἡ Ἀγγλίς...

Ἡ Γαλλίς λαλεῖ. Ἡ Ἀγγλίς διαλέγεται, ἡ δὲ Γερμανίς...

Ἡ Γαλλίς ὑπερέχει κατὰ τὴν γλώσσαν, ἡ Ἀγγλίς...

Ἡ Γαλλίς λαλεῖ. Ἡ Ἀγγλίς διαλέγεται, ἡ δὲ Γερμανίς...

Ἡ Γαλλίς ὑπερέχει κατὰ τὴν γλώσσαν, ἡ Ἀγγλίς...

Ἡ Γαλλίς λαλεῖ. Ἡ Ἀγγλίς διαλέγεται, ἡ δὲ Γερμανίς...

Ἡ Γαλλίς ὑπερέχει κατὰ τὴν γλώσσαν, ἡ Ἀγγλίς...

Ἡ Γαλλίς λαλεῖ. Ἡ Ἀγγλίς διαλέγεται, ἡ δὲ Γερμανίς...

Ἡ Γαλλίς ὑπερέχει κατὰ τὴν γλώσσαν, ἡ Ἀγγλίς...

Ἡ Γαλλίς λαλεῖ. Ἡ Ἀγγλίς διαλέγεται, ἡ δὲ Γερμανίς...

Ἡ Γαλλίς ὑπερέχει κατὰ τὴν γλώσσαν, ἡ Ἀγγλίς...

Ἡ Γαλλίς λαλεῖ. Ἡ Ἀγγλίς διαλέγεται, ἡ δὲ Γερμανίς...

Ἡ Γαλλίς ὑπερέχει κατὰ τὴν γλώσσαν, ἡ Ἀγγλίς...

Ἡ Γαλλίς λαλεῖ. Ἡ Ἀγγλίς διαλέγεται, ἡ δὲ Γερμανίς...

Ἡ Γαλλίς ὑπερέχει κατὰ τὴν γλώσσαν, ἡ Ἀγγλίς...

Ἡ Γαλλίς λαλεῖ. Ἡ Ἀγγλίς διαλέγεται, ἡ δὲ Γερμανίς...

Ἡ Γαλλίς ὑπερέχει κατὰ τὴν γλώσσαν, ἡ Ἀγγλίς...

ΠΛΟΥΣΙΟΣ, ΦΤΙΧΟΣ, ΖΗΤΙΑΝΟΣ

Ἦταν πλούσιος ἀπὸ νεότητος — κάθε πόθος ποῦ...

Ἦταν πλούσιος ἀπὸ νεότητος — κάθε πόθος ποῦ...

Ἦταν πλούσιος ἀπὸ νεότητος — κάθε πόθος ποῦ...

Ἦταν πλούσιος ἀπὸ νεότητος — κάθε πόθος ποῦ...

Ἦταν πλούσιος ἀπὸ νεότητος — κάθε πόθος ποῦ...

Ἦταν πλούσιος ἀπὸ νεότητος — κάθε πόθος ποῦ...

Ἦταν πλούσιος ἀπὸ νεότητος — κάθε πόθος ποῦ...

Ἦταν πλούσιος ἀπὸ νεότητος — κάθε πόθος ποῦ...

Ἦταν πλούσιος ἀπὸ νεότητος — κάθε πόθος ποῦ...

Ἦταν πλούσιος ἀπὸ νεότητος — κάθε πόθος ποῦ...

Ἦταν πλούσιος ἀπὸ νεότητος — κάθε πόθος ποῦ...

Ἦταν πλούσιος ἀπὸ νεότητος — κάθε πόθος ποῦ...

Ἦταν πλούσιος ἀπὸ νεότητος — κάθε πόθος ποῦ...

Ἦταν πλούσιος ἀπὸ νεότητος — κάθε πόθος ποῦ...

Ἦταν πλούσιος ἀπὸ νεότητος — κάθε πόθος ποῦ...

Ἦταν πλούσιος ἀπὸ νεότητος — κάθε πόθος ποῦ...

Ἦταν πλούσιος ἀπὸ νεότητος — κάθε πόθος ποῦ...

ΠΟΙΑ ΕΠΕΝΘΗΣΕ

Μόλις τον είχαν θάψει το γέρο Θανάση και οι συγγενείς και οι φίλοι έμπαζαν στ' ά μάζια και γράζαν στήλη. "Ένα δονατό άνε μύδροχο χρωτούσε τή πρόσωπα των λυπημένων κι έκανε τής μύτες τους νά κοκκινίζουν.

Στό πρώτο άμάξι έμπήκε ή χήρα ούζυρος, με τή ζεϊλή σφιγμένα και τή μάτια ήγρά. "Όλοι ήξεραν άσως ότι δέν περνούσε καλά με τό ούζυγό της. "Ο ήμέβαιος έσπειρε περιούστερα έγκάθια ή ρόδα εις τό δρόμο της ζω ζωής των. Μαζί της ήταν και ό γλεντζές άδελφός του γέρο Θανάση, πολύ νεότερός του, ό όποιος άνυπομονήσως ώς πού νά τελειώση κι' αυτή ή φασαρία της κηδείας για νά πάη νά διαβάσει τήν εφημερίδα του.

Στό δεύτερο και τρίτο άμάξι μπήκαν με ρικιοί συγγενείς και φίλοι της οικογενείας σιωπηλοί με άνοιχτό τό στόμα κινιζόντες έξω πάν άνθρωποι, πού οδηγούνται πάλιν χωρίς νά καταλαβαίνουν για πού λόγου. Έδνι χώς ή ποιητή αυτή δέν θά βαστούσε πούδ και θά μπορούσαν νά έπιστορέσουν εις τās έργα σίας των. Οι άνδρες εις τή μαγαζία των και οι γυναίκες στην ούλή των ήπου θά καλούσαν τής γειτονίσσης και θά διαγγούσαν τή τής κηδείας και θάλλεγαν-θάλλεγαν.

Εις τό τέτατο άμάξι μπήκε μιá φιοχική οικογένεια μακρονοί συγγενείς πού δέν είχαν μηή ποτέ σ' άμάξι στη ζωή των.

Η διασκέδασι αυτή λοιπόν δέν τούς έφαι νονταν καί άσχημη και έπωφελομένη της εύκαιρίας είχαν πάρει και τή τρία παιδιά των μαζί για νά τή διασκεδάσουν. Η μαμμά έρώτησε δύο τρεις φορές τό μικρότερο της.

— Σ' άρέσει τ' άμάξι, Νιόνε μου ;

Κι, ό Ντίνος άπεκοίθη μ' ένα πλατό χα μύγελιο εύχόμενος κατά βάθος νά πέθαιναν άν ήταν δυνατόν κάθε μέρα συγγενείς του για νά πηγαίνη κάθε μέρα άμαζάδα.

Τέλος εις τό πέμπτον άμάξι, πού άκολού θούσε μακρότερα κάπως από τή άλλα, κάθονταν μιá νέα μονάχη της. "Ήταν μονοεισοδία και έζηρούμενη έρωμένη του μακαρίτου. Τόν άγαπούσε άληθινά και τόν έκλαψε άληθινά.

Ήταν ή μόνη ή όποια είχε άφήσει ένα μπου κέτιο λουλούδια στον τάφο του χωρίς νά κνι τάξη άν τήν βλέπουν οι άλλοι. Πραγματικώς είχε περιμεινέ μεχρίς όσον άποχωρήσουν όλοι κρημμένη σ' μιá γωνιά. Έπειτα προχώρησε ένωσάτως προς τόν νεοκαμμένον τάφον, άφησε τή λουλούδια πού έπέκει με μερικά δάκρυα— τή μόνα δάκρυα πού έχύθησαν στον τάφο του μακαρίτου. Και τώρα έκλαψε οργανά χωρίς νά κνιτάξη έξω, χωρίς νά συλλογίζεται πού θ' άγοράση μιαν άπένημα γούρα, άν θά τής πηγαίνουν και τή παρόμοια, πού σνλ λογίζονται αι χήραι κατά τήν πρώην ήμέραν τής χηρείας των.

Ήταν τέλος ή μόνη, πού επένθησε άλη θνικά.

ΠΩΣ ΤΡΑΒΟΥΣΕ ΠΕΛΑΤΑΣ

— "Ε, Γιάννη, έφάναζε εις τό φίλο του σωφέρι, ό όποιος έπέκειτο όπλα εις τό αύτο κέντρο του. "Ένα πορτοφάκι σ'ό πάτωμα του άποκινιζόντου σου.

“Ο σωφέρι κινιζάσε προσεχτικά γύρω του κι' έπειτα ενθιβήσασε

— Καμιά φορά, θταν δέν πάνε καλά ή δουλιές, τό βάζω εκεί κι' άφίνω άνοιχτή τήν πόρτα. Είπε άδειανό, αλλά δέν φαντάζεσαι πόσοι πηδούν μέσα για νά κάρουν ένα γούρο με τ' αυτιόνητο, όταν ίδούν αυτό τό πορτοφάκι.

“Είδα δύο στρατιώτες με θραύματα όδιδος μέσα εις τή στήλη των, καθήμενους επί της κλίνης των νά νοσηλεύων και νά γελούν με τούς φίλους των. Δέν υπήρχε τέλος τίποτε άκατάφοβο εις τή σημερινή μας έπιστήμη;” γράφει ό έπιστάτης ενός των νοσοκομείων του Λονδίνου.

Κρίνοντας από τή θάματα, τή όποια επετέλεσαν οι στρατιωτικοί ιατροί, δέν πιτελούμε νά έπάρχη, τίποτε άκατάφοβο πλέον. Τελευταίος ένας Καναδός στρατιώτης, του όποιον ή κάτω σιαγόνη έσπασε από ένα θραύσμα όδιδος, έγινε έντελώς καλά, άφού του προσέθεσαν κινιζούρια σιαγόνα μ' ένα κομμάτι από τή ίδια του τή πλευρά.

“Ένας άλλος του όποιον ή κάτω σιαγόνη έγινε έντελώς, έγινε καλά μ' ένα άληθινά θανάσιον τρόπο. "Ο ιατρος έτοποθέτησε δύο κόκαλα, φενίκα δόντια και χείλη και τ' άφρησι νά θρέψουν μεχρίς όσον ό τραυματίας έγινε καλά χωρίς νά παραμορφωθεί καθόλου.

Ένώς άλλον κατώρθωσαν νά ένώσουν τή σπονδυλική του στήλη, ή όποια είχε σπάσει και τώρα ό άνθρωπος αυτός κινείται εύκόλως και τό κάτω άκρα του, τή όποια είχαν παραλύσει άνέλαβον βλας τās αισθήσεις των. "Ένώς άλλον, λοχιόν από τό Παρισι, εξήγαγον ένα θραύσμα χειρονομίδος από τήν καρδιά του, γεγονός τό όποιον άνεσάτισσε τόν έπιστημονικών κόσμο.

ΑΓΓΛΟΙ ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΟΥΧΟΙ

“Ο μεγαλειότερος έμπολιότης του κόσμου, ό γνωστός λόρδος Πήροη, ήσχισε τό σιδιόν του εις ήλικία δεκαπέντε ετών, ώς έπαλλη λίσκος μιās άεροπολικής εταιρείας, κατά δέ τό 1874 εις ήλικία είκοσιεπτά ετών, έγινε μέτοχος της εταιρείας ταύτης. Σήμερον ειπε πρόεδρος και ό μεγαλειότερος μέτοχος της άεροπολικής εταιρείας Χάρλαν και Γούλφ, ή όποια άναχωλεί δέκα χιλιάδες έργασις και έπαλλήλους εις τούς όποιους πληρώνει 500,000 δραχ. έβδομαδιαίως. Τώρα τελευταίως έγινε πρόεδρος και διευθύνει τήν μεγαλειότερα ύπεροκεάνειον εταιρεία, ώς ό μεγαλειότερος μετοχός της, ή όποια άποτελείται από διακόσια πενήντα ύπεροκεάνια άτμόπλοια, με γιγαστα και νεότευκτα, άντιπροσωπεύοντά άξίαν όκτοκοσίων εκατομμυρίων δραχμών. Είπε επίσης μέτοχος της Χάμπουργκ Αμερικαν, της Βασιλικής Ταχυδρομικής Ατμοπλοίας, της Γνωστον Κόζολ και άλλων άεροπολικών εταιρειών.

ΤΙ ΔΕΙΚΝΟΥΝ ΤΑ ΦΡΥΔΙΑ

Τοια φρύδια δεικνύουν άνθρωπον χωρίς κακιάς έξεις και με μεθοδικόν νούν.

Καμπύλα ή σαν γαλλικές περιποιημένες άνθρωπον ό όποιος έχει καλό γούστο εις τούς συνήθασμούς των χρωμάτων και μπορεί νά διακρίνη άκόμη και τās ελαχίστας διαφοράς μεταξύ των διαφόρων άποχρώσεων.

Φρύδια άπέχοντα τό ένα από τ' άλλο δεικνύουν άνθρωπον κινιζόν νά διακρίνη τās άπο σιτάσεις, τόν ήγκο και τās αναλογίας άκριβώς.

Φρύδια τή όποια λυγίζουν προς τή κάτω εις τό μέσον, δεικνύουν άνθρωπον ό όποιος ούτε ληρωσεί ούτε συχωρεί ποτέ.

Τοια φρύδια γενικώς δεικνύουν εύλικρίνειαν από πίστην.

Πολύ παγνά φρύδια δεικνύουν άνθρωπον όρημνιόν και γεμάτον πάθος.

Φρύδια ύπερβολικά καμπύλα και τοποθετημένα ψηλά προς τό μέτωπο δεικνύουν άνθρωπον άπαθή και άσυνκίνητον.

— Η συμπλήθεια είναι τό πλουσιότερον πράγμα πού υπάρχει εις τόν κόσμο εν όρω θλίψεως. Έλεγεν ό καρδινάλιος Μάννιν.

“Σκέψου μονάχα τή θά έγίνετο άν είχομεν τήν συμπλήθειαν εις καιρούς ήρωϊσας— άν ό χορηγός δ τίμιος δ εύθδς ήρώστο άπλώς με τόν χρονον τον τίμιον, και τόν εύθδν κατά τούς άγώνάς των. Διότι και εις τούς εις καιρούς καιρούς όλοι έχουν τās λύπας των και τούς σκληρούς άγώνάς των, οι τινες έσπερε νά κάνουν τās καρδιάς μας νά κτυπούν ήρωϊσμως μετ' αυτών. Εδδλογημένο τό χέρι πού άπλώνεται εις ήμάς εν όρω σκληράς άνάγκης. Τί καλά ήμος άν τό χέρι αυτό τό είχαμε σιμό μας δια νάποτρέψωμεν τήν σνμφοράν πού μας έχει έθρει.

Και πάλιν. Εδδλογημένο τό χέρι πού μας σφουγγίζει τή δάκρυα από τή μάτια αλλά τή άνεκτήμητο πού είναι τό χέρι πού άπομακρύνει τήν έφαρισμένη των δακρύων.

Τό περλίτερον μάθημα από όλα δι' ήμάς θά είναι άν, μέσα εις τούς δεσμούς της συμπληθείας πού σφραγίζονται κατά τās ήμέρας της θλίψεως, μάθωμεν νά διατηρήσωμεν και εις τούς καιρούς της γαλήνης και της ευτυχίας τήν συμπλήθειαν δια μέσον των δοκιμασιών της κοινωνικής ζωής. "Ετσι θά έμπειρίσωμεν πολλās θλίψεις νά μās ξανάθρουν πάλιν.

ΑΛΛΗΝ ΑΠΩΑΕΙΑΝ ΕΝΝΟΥΣΣΕ

Η άδεξιότης ενός εμπόρου τόν έκαμε νά χάσση τήν καλλιτέση πελάτριά του ως εξής:

“Η κυρία εισήλθεν εις τό κατάστημά του ένα Σαββατόβραδο και ήγόρασε μερικά πράγματα.

— Πόσο κάνουν; ήρώτησε τόν καταστηματάχη.

— Είκοσιπέντε δραχμές, κυρία μου.

“Η κυρία έγραψε στην τσαντίτα της και ά νεγράζε:

— "Ω, για τό Θεό, έξεχασα νά πάρω χροήματα μαζί μου.

— Δέν πειράζει, κυρία. Μην άνησχείτε. παρακαλώ... Αέν είναι ζήτημα. Με πληρώνετε αύριο ή άλλη μέρα πού θά ξανάρθετε.

Και ή κυρία γελούντας:

— "Α, σάς ευχαριστώ πολύ. Αλλά έποθεσατε ότι πεθαίνω.

— "Ω, θάνα τόσο μικρή ή άπόλεια, κυρία μου, πού δέ θ' άξίζε τόν κόπο ούτε νά τήν άναφέρη κανείς.

“Αλλά ό δουτιζής καταστηματάχης, αντί νά ίδη τήν κυρία ικανοποιημένη με τήν εύγενικιά του άπάντησι, τήν ειπε νά γίνεται γλωμη και νά φέρη χωρίς νά είπη λέξει. "Όταν έκατάλαβε πόθεν ουνέθη ή παρεξήγησις ήτο πλέον άργό. "Η κυρία δέν έννοούσε νά τόν συχωρήσει.

ΚΑΤΩ ΤΑ ΨΗΛΑ ΤΑΚΟΥΝΙΑ

Μη φοβάτε ποτέ ψηλά τακούνια άν θέλετε ν, άποφύγετε τούς νεύρικούς κεφαλόπονους. "Όλοι οι ιατροί μās λέγουν ότι τή ψηλά τακούνια άναγκάζουν τή σπονδυλική στήλη νά γέρνη προς τή έμπρός έξ ού προεξοχονται και οι νεύρικοί πόνοι εις τής πλάτες. Τή ψηλά τακούνια ήπιουν επίσης όλο τό βάρος εις τό έμπροσθεν μέρος των ποδών κάνοντας τή δάκτυλά των νά κωλυσιεάζονται, νά στενοχωρούνται και νά γεμίζουν κάλους. Γυναίκα ή όποια ήπαρέσει από κάλους ή κεφαλόπονους δέν είναι δυνατόν παρό νά γίνη νευροπαθή με τή ψηλά τακούνια. Έκτός ήμος τούτων δέν είναι δυνατόν νά περιπατή και με τήν φρονική της χάρη. Έάν θέλετε τήν ήγείαν και τήν όμορφιά σας καταργήσατε τή ψηλά τακούνια.

ΤΑ ΠΑΡΑΔΟΞΑ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

Μία καταδική άπειρου σκληρού τήτος. — Νά μή χυμο γελάση σέ ποδόγυρο

Νά περνού από μπροστά σου τή γλυκύτερα μιαν ή γαιανά μάτια, νά άντικοιμής παραστήματα πού ή θεά των, σου έπενθυμίζει τής Νεράιδες των παραμυθιών και των θούλων, νά σταματάς έκστατικός για νά κμαρδούσης τής πλέον άγγελολαμωμένης μορφής, νά είσαι νέος και ώραίος με είκοσι μόνον ένιατούς εις τήν γάμην σου και νά μην έχης τό δικαίωμα ούτε νά γαιοηλέασης. Νά περιβάλλεσαι από σμφορά, από ζωή και από χροί και νά μην ήμπαρξής νά άπολύσης ούτε τής εύμορφιάς ούτε τής ζωής ούτε τής χάσης τήν ήδύτητα.

Εις ένα τούτοτον μαρτύριον Ταυτίδου κατέδικασεν ό δικαστής του Μπρούκλιν εν Νέγ Υόρκη Κρόζελ τόν έκκοσαστή νεανίαν Άρθούρον Λεβήν. Νό επήρξεν άόά γε τόσον θαυτό τό έγκλημα του, ώστε νά προκαλέσει τήν τόσην σφοδρότητα τού λειτουργού της Θεμίδος :

“Έπέρασεν άπ' έμπαθς του ή θεά τής καλζογής και τής νεότητος προσωποποιημένη εις τήν δεοποιίδα Λώραν Ρούινορον, ορόσον των θεοσωποιών ήμερών τής άνοήσεως μόλις έκκολοπούμενον, δια νά γεμίση με άρώματα και νά ήλεκτρίση με τό ζωηρόν χροματισμόν των κάθε άύρωτων διαβάτην θανασιτήν και διακόντην τού καλού. Τό πέρισμα της θεάς σν γενήνησεν τόν Άρθούρον, τόν έκαμε νά άσθανθή ζωηρόν παλιός της καρδιάς του. Κζ πούιν άόριστον αίσθημα τόν παρξίνησε νά μετιάση προς τήν κόρην, και νά στρέψη τήν σήματά του προς τόν δρόμον της νά τήν πλησιάση και νά τής εκμιστηρενθή τόν έρωτά του.

“Έκείνη του ειπε νά τόν άκολουθήση, τόν παρέδωσε εις ένα φρονον άστρόφλακα και οι τρεις έλαβον τήν άγοσαν προς τό τμήμα ή που ή έπόθεσις εξετιλίχθη από τού παιοματοδικείου, όπό τής μηνιγθιας θεάς, ήτις εκείνην τήν στιγμήν είχε μεταβληθή πλέον εις άπαισίαν Έριννόν.

“Ο δικαστής άφού ήκουσε με προσοχήν τήν άγήγησιν της κόρης, εκάλεσεν τόν κατηγορούμενον και με ήρος συναδέλφον του άπαγγέλλοντος εις θάνατον καταδικήν. Εφα:

— Λεβίν, από τής στιγμής ταύτης δέν θά έχης τό δικαίωμα ούτε νά μετριάσης εις καένα κορίσι πού θά ανταντόσης εις τό δρόμο σου. Είπε ή μόνη τιμωρία πού σου άρμόζει και τήν όποιαν άποχρησάσαι νά τηρήσης με θρησκευτικήν άφοσίωσιν, έάν θέλης νά μη έπισκευήσης τήν φυλακήν προς σφοδρόισμόν.

— Και εάν μου μετριάση καμιά πρώτη κριτε Δικαστά, έρωτά ό κατηγορούμενος.

— Τότε ή έπόθεσις λαμβάνει χαρακτήρα έρωτικής προκλήσεως, εις τήν όποιαν άφήσασαι ελεύθερος νά ενεργήσης κατά βούλησιν.

ΤΟ ΜΑΝΤΗΛΙ... ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

“Ένας άνθρωπος έμπήκε μιá μέρα σ' ένα κατάστημα ν' άγοράση ενά μάλλον ματηλί του λαιμού, επειδή έκανε πολύ κρύο. "Όταν άνοιξε τό ματηλί εδρήςε μέσα τή φωτογραφία μιās έυμορφης κοπέλλας και μιá σμμεϊσιον, ή όποια έλεγε:

“Εάν είσθε άντίπανδρος, γράψτε μου, σās παρακαλώ.

Κάτωθι ήτο γραμμένο τό όνομα και ή διεύθυνσις του κοριτσιού, πράγμα τό όποιον έκαμε τόν άνθρωπο νά χαμογέλαση. "Ήταν πραγματικώς άντίπανδρος. "Ετοποθέτησε τή φωτογραφίαν αυτήν πάνω σ'ό γραφεύ του και μετά παρέλεσιν μιās έβδομάδος έσοτεβήσθη τή φωτογραφία της έυμορφης κοπέλλας. Δέν ήδν εύνη ν' άντιστή εις τόν πειρασμόν, άλλ' έσπευ.

ος νά τής γράψη. "Έπέρασ μιá δομάδα και καθ' όλον τούτο τό διάστημα ήτο γεμάτος άνηουχία και άναπόμονος. Τέλος έλαβε τό κατωτέρω λοίοιμο εις σχήμα έπιστολής:

“Αγαπητέ κορίσι— "Η Ανις Έλινίση, εις τήν όποιαν έγράφατε, ήταν γιατριά μου. Απέθανε από δέκα ετών εις ήλικίαν ογδόντα επτά. Μεθ' έπολήσεως κ.λπ.π.π.

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΝΥΚΤΕΣ ΚΙ' ΑΣΤΡΟΦΕΤΤΙΣ

Πούς ειπε τέτοιο θάσοςμα, νά κελαιδών τή νύχτα Πάνω σ'ό δέντρο τή πούλα; Νά λάμψουσε πούς εις Μεσα σέ νύκτα τρισάστην, ολόδροσα τή κρηνα. "Όσαν άνή άνοσιάτην νά χάραξε; Μην τάχα "Η άστροφεγγιά ολόδροση τή κλάνησεν, ή μήτις Περσικήν ήταν άνεμο μέσα σ'ό μεσονύχτι; — "Όχι, δέν ήταν άνεμος, ή άστροφεγγιά δέν ήταν Πού τή πούλασα επλάνησε κι' έδωσε φως σ'ό κρηνα. Τή μάγεψε ή φλογέρα σου, άκούμητε όσοί μου, "Όσο σκαρπάει μαγίματα μέσα σ'ό μεσονύχτι. Σύνταξ ή πλάσ' εν' ήσση. Με μάγεψε κι' έμένα Κού τραγουδιόν τόν πόνον άκούμησε τής νύχτας.

Σ Τ Ο Χ Ω Ρ Ι Ο

Στόν ίσον έληψ γέφυκις, στής γλωσσούς άπάνω, Καθάριο καθάροψιμο καθήσανε νά φάνε. Τήν πενή τους νά σβύσασε σεβαστικοί οι χωριάτες. Κι' άνάμεισά τους γέροντας, με τή μαλλιά σά χιόνι. Ποι' τ' άσπρισεν ή φρόνησι, γεμίζει τή ποτήρια. Και προσκαλεί καλόδεχτον κάθε διαβάτην ξένο. Νά τού προσφέρη κέρασμα και νά χροή μαζί τους. "Η νιές στολιόνα του σπατιού, σ'όν άργαλειό κηθήσαν.

Τά νικητά σκεπάσματα όρηάπλοια νά θράνουν. Και τό ζωφό βοσκόπουλο, σέ δέντρο άνεβασμένο. Φλογέραν άνοσιάτην σ'ό χείλη δομαίσει. Κανονήριον σ'όν άγάθι του τραγουδι νά τονή.

Σ Κ Ε Ψ Ε Ι Σ

Κάθε άνθρωπος σύμφωνα με τό επάγγελμά του, βλέπει τούς περι αυτών κατ' ίδιον τρόπον. "Ο δηγός άποκινιζόν τούς βλέπει ως «ελιδάτας», ή εταιρία φουαριόν ως «καταλαοπάς», οι ήθολοποι ως «μονοκιάς όρηήστρας» ή κορείς ως «πελάτας δια έξορισμω» και οι κηρικοί ως «αρχάς». "Ο διδάσκαλος σνευθίζει νά βλέπη τούς ανθρώπους ως «γονείς» και έπό τήν έπιον ταύτην— τό λέγω χωρίς διαταγμόν— όλοι των είναι κατά τό μάλλον και ήτιον παλαβοί. Τό άποροφρητικόν ενδιαφέρον του παρός δια τό μωζιάρικό του (τό όποιον είναι ως βλα τή άλλα μωζιάρικα) ή ιδέα πού έχει δια τήν σπουδαιότητα του γινώσκου και πού δια τήν θεσιν πού κατέχει εις τό ήλικιόν στήσημα υμών από ένα άνισόροπο μωλό μωσοεί νά άνατηθήση. "Η πλάνη αυτή ειπε άφελήμωσ, τό παραδέχονται. Χωρίς αυτήν ό κόσμος δέν θά μπορούσε νά πάη μπροστά. "Αν έβλεπε ό πατέρας τό παιδί του όπως πράγματι είναι θά έκοινοούσε τό κεφάλι του και θά έλεγε. "Ο Μάκος δέν είναι κάλδς, και θά τόν πούλησω». Αλλά δέν τό βλέπουν, ούτε μπορούσν νά τό ίδούν.

ΘΛΙΨΕΙΣ ΠΟΥ ΜΠΟΡΟΥΣΑΜΕ ΚΑΙ Ν' ΑΠΟΦΕΥΓΩΜΕ

Τήν καρδιά μας πιέζουν αι θλίψεις πού έχει σκορπίσει ό πόλεμος εις τόν κόσμο, άλλ' ό πόλεμος θά ήτο τελείως άδύνατος άν εν καιρό ειρήνης, διετιθέμεθα ευμενούς προς τούς άκολουθούστας τήν ευθύτητα και τό δικαίον. Οι έγκληματριά δέν θά έκαναν τίποτε, άν οι τίμιαι ήσαν πράγματι ήρωϊνοί με άδελφικήν άγάπην μεταξύ των, και ένα έγκληματι κόν έθνος δέν θά κατώρθωνε νάναγήν ηνκαίαν εις τόν κόσμο, άν ήσαν και τή μισά τίμια έθνη ήρωϊμένα εν καιρό ειρήνης, ως ήρώθησαν μετά τήν επισώρευσιν των σμφορών του πολέμου επ' αυτών.

“Τά ένέα δέκατα από τās οικογενειακάς καταστοράς» εκήρυττεν ό λόρδος Καγκέλλιος Καίρης. Έχονται ως οικογενειακά διερέσεις εν καιρό ευτυχίας. "Αν οι άδελφοί και οι άδελφαι άλληλοδοηθούτο τότε, καθώς πού σνγα νά πράττουν τούτο άσφύτητα δια νά άπαλλαγούν από τās σμφοράς αι σμφοραί αυται δέν θά επήρχοντο.

Δέν εθλόκομεν σνγα τρόπον νά κάμωμεν τίποτε δι' έναν άνθρώπον όστις άν ενάναμεν κάτι τι δι' αυτόν προτιήτερα, δέν θά επόθανε τήν σμφοράν από τήν όποιαν προσπαθούμεν τώρα νά τόν άπαλλάξωμεν.

“Λέγεται ότι έχετε εις τό χωριόν σας έναν άτιμον έυπορονον άπεκοίθη ό εκδότης μιās εφημερίδος εις έναν πού τού είχε γράψει και μ' έρωτάτε τί πρέπει νά γείνη δι' αυτόν.

Από τού νόμου δέν μπορείτε νά τόν πειράξετε. Λοιπόν όδοσσε όλην σας τήν ύποστήριξιν εις τόν τίμιον έμπορον. Μην περιμένετε νά τόν κάμη ό άλλος νά χρεωκοπήση και τότε νά άρπάξετε συνδωμάς δι' αυτόν.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

- Δίδα Β. Κυλάση, Άργείον. Έλάδομεν και στέλλομεν.
— "Απέλιδα Μοναστηριώτισσας. Γρεβενά. Έκλήθησαν.
— Ι. Χολέβαν, Αθήνων. Τόμος Βος έστάλη 16 Ιουίου Ν. Μήδειαν. Έχουμεν και τούς τείσασας.
— Αβ. Τσάμην, Ιωάννινα. Τά εγκαινιόμενα δημοσιεύονται.
— Ιωάννην Κολέβαν, Λουρα Αίδησού. Έστάλη Νέαν Μήδειαν Βος τόμος. "Όλους τούς έχομεν παρ' ήμιν.
— Δδα Α. Μ. Έν-αίθα. Αποπέμθετα πούδ, άλλ' είναι άδύνατον, επί τού παρόντος, τούλάριστον, νά δεχθώμεν τήν πρότασιν σας.
— Αναστάσιον Θεοδοσιόν. Άργοπολιόν. Έγροφάμεν. Έλάβατε έπιστολήν μας;
— Δδα Μ. Πάτρας. Πληρώνονται όπας και αι καταχωρήσεις.
— Κ. Α. Πάτρας. Έπιστολή σας έλήθη. Θά γράψωμεν.

ΣΙΓΑΡΕΤΤΑ

ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗ-ΠΡΩΤΟΠΑΠΑ

ΔΙΣΤΕΙΛΑΙ ΚΑΙ ΑΠΑΓΩΓΑΙ ΔΙΑ ΤΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ ΤΙ ΔΙΣΤΕΙΛΑΙ ΑΓΓΛΟΣ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ

Μία μέρα πηγα να ιδω το φίλο μου φωτογράφο, τον οποίον εβρήκα έξω από ένα άδειο από σπίτι ανάμεσα από τους βοηθούς του και τους καλλιτέχνες. Όλοι τους έφαιναντο από ρεκτοι και άναπνοοι.

ΔΙΣΤΕΙΛΑΙ ΕΝΩΠΝΙΟΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

Τα λόγια του φίλου μου υπήρξαν μία έκρηξη εβήρησις. Πολλοί λησται μεταχειρίζονται το εβήρησις του κινηματογράφου σπουδώς επιτηρούν του σχεδίου των. Ίδου μία τέτοια ιστορία ληστείας της οποίας θύμα έγινε γνωστός τραπέζιτης των Παρισίων.

ΜΙΑ ΠΕΡΙΕΡΙΓΗ ΑΠΑΓΩΓΗ

Πρό καιρού μετεχειρίσθη το ίδιο παιγνίδι ένας νέος εις το Λονδίνο για να κερδίση τη νέα την οποίαν αγαπούσε και η οποία δεν άνταπεκρίνετο εις τόν έρωτά του. Πήρε ένα άμάξι, έβαλε μέσα δύο φίλους του με τους οποίους είχε προηγουμένως συνεννοηθή και έστάθη πρό της οικίας του κοριτσιού, η οποία την στιγμήν εκείνην ητο μόνη και έκάνθη άναγινώσκουσα εις τόν έξώστην.

ΣΥΝΑΗ ΩΦΕΛΙΜΩΝ ΓΝΩΣΕΩΝ

Μικρά κρησιμο συμβουλαι. Διά να εξολοθρευετε της μύγες από το σπίτι σας τοποθετήσατε σε διάφορα μέρη μέσα σε άσπρη άπόκια το έβησι μίγμα φοσφορής άγροαίας 15 μέση γάλακτος 20, και ύδατος 65 εις το ύψος από προσθέτετε και λίγη λάσση καθώς και στα χείλη των πινακίων.

ΣΟΦΗ ΟΙΚΟΔΕΣΠΟΙΝΑ

Είδα πού ζητάτε ύπηρέτεια, κυρία μου και ηδθα. Έλπίζω πού θα σας κάνω. Άλλά δε μου λέτε, πόσα άνομα ειπαθε ; Τολμ' εγω, ο σύζυγός μου και η θυγατέρα μου. Πόσες φορές θα είμαι ελεύθερη τ' άπόγευμα ; Μία φορά την εβδομάδα και επί πλέον κάθε δεύτερο Σάββατο. Θα μπορώ να θγαίνω καμμία φορά το βράδυ έξω ; Βέβαια, κάθε Πέμπτη το βράδυ. Τότε καμίζω δι μπορώ να δοκιμάσω για λίγες ήμέρες.

ΑΚΡΙΒΕΙΣ ΑΝΘΡΩΠΟΙ

Πρέπει να πηγαίνω τώρα φιλε μου. Έδωσα λόγο στην γυναίκα μου να συνωτηθούμε σ' ένα όρισμένο μέρος. Δεν πιστεύω να την εύρησ εκεί άκόμα.

ΣΙΓΑΡΕΤΤΑ Ο ΑΤΛΑΣ ΔΟΥΚΑ ΣΑΧΙΝΗ

Από τον καπνίζω σιγαρέτα «Ατλας» ειδα την ύγεια μου και την ύμορφιά μου.

Η ΔΑΣΚΑΛΑ

(Η συνέχεια εκ της 4ης σελίδος)

Μάλιστα, κυρία μητέρα μου, πήγα να της πω, για της το φωνάζω. Με θέλει ελόγου της. Αλλά τα λόγια βγήκαν από τα χείλιά της και γρονθώντας στη δασκάλα από την έρωτοσσα.

ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ ΤΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

Ο Ναπολέων ητο σοφός και εγνώριζε καλά την ανθρωπίνην καρδίαν. Άνεγνώριζε την έκτακτον δύναμιν πού έχει η εναντιότης της τύχης να ενώνη ανθρώπους τους οποίους η επιτυχία οδδέποτε θα έφερει εις σύμπραξιν.

ΡΑΛΦ ΣΤΟΚ

ΤΑ ΑΠΟΛΩΛΟΤΑ ΠΡΟΒΑΤΑ

ΔΙΗΓΗΜΑ

Ο Τζών Φρόουντ κατέβηκε την στενή σκάλαν του δικηγορικού γραφείου Χούπερ και Μόρις, (δ-δοξος Πατερόνστον, Λονδίνον), και έστάθη εις τὸ πεδούριον...

Ητο ἡ συνήθεια τοῦ Τζών Φρόουντ νὰ τὰ βόσκει όλα ἀστέια, ἀκόμη καὶ εἰς περιπτώσεις ποῦ κά-θε ἄλλος θὰ ἀπὴλθετο. Νὰ γνωρίζῃ ἀπὸ τὰς πα-γοδομίας τῆς Ἑλβετίας, διότι πεθαίνει ὁ πατέρας σου, νὰ μαθαίνῃς ὅτι ἄφησε τὴν περιουσίαν του μέ-χρι λεπτοῦ εἰς τὸν μεγαλύτερον ἀδελφόν σου, καὶ νὰ ἐχῆς κοφράγιον νὰ χαμογελάς μετὰ δέκα λεπτά ἀπὸ τὴν ἀναγγελίαν αὐτήν, εἶνε μὰ τὸ Θεὸ, κατὰ-θεωμία. Ἐ, αὐτὸ ἔκαμε ὁ Φρόουντ, ἐνθ' ἐστέκετο εἰς τὸ πεδούριον τῆς δόδου Πατερόνστον.

Ἡ ἀλήθεια εἶνε, ὅτι ὑπῆρχον καὶ κάποιες ἐλ-πίδες. Ἐχεν ἀντιλήφῃ, ἀμυδρῶς ἀπὸ τὰς ἑπιπέ-δων τοῦ μετὸν δικηγορῶν, ὅτι ἂν ἔσπερε στὰ πόδια τοῦ ἀδελφοῦ του καὶ ὁραζέτο αἰωνίαν πίστιν εἰς μίαν καρέκλαν τοῦ λαμπροῦ γραφείου τοῦ Τζέντλεμαν ἑ-καίνου, τὰ πράγματα θὰ πύγαναν καλά. Ἄλλ' ὁ Φρόουντ ἐγνωρίζε καλά τὸν ἀδελφόν του, καὶ ἐγνώ-ριζεν ἀκριτὰ τί ἐστὶ γράφειον. Δι' αὐτὸ ἀκριβῶς καὶ χαμογελοῦσε.

Τὶ ἔσπερε νὰ γείνη; Πρὸς στιγμὴν ὁ Φρόουντ ἐπισκόπησε τὸν ἐαυτὸν τοῦ ὅς ἀπλοῦς θεατῆς μὲ κοπιῶν μάτι. Ἦτο νέος γεῖθς καὶ σωματικῶς, ἀντιλήφως καὶ χωρὶς κεφάλαια. Γιατί ἦτο καλὸς μὲ αὐτὰ τοῦ τὰ χαριώματα; Τὸ πρόβλημα ἦτο ἀ-σπασίμως. Ἐκωτάρθηνε κατόπιν... ἔ, εἶχε σῶμα καλὸ ἀποδοκίμοτε, μὲ δὴν χέρια, δύο πόδια, ἕνα παιδικὸ κεφάλαιον τοποθετημένον ἐπάνω εἰς δύο πλα-τεῖς ὄμους. Τὶ ἔσπερε λοιπὸν νὰ κάμῃ;

Ἐνθ' ἐβόδιεν ὡς μέσα εἰς ὄνειρον, ὅταν ἐφθα-σαν εἰς τὸ Λοντίνγκετ Τσίρρους ἔλαβε τὴν ἀποφά-σιν του, καὶ ἔπρεπε τὸ φρόσημά του διὰ κάποιο χωρὶο τοῦ Χερτφορντσάσια, ὅπου ἔμενον ὁ ἀδελφός του μετὴν γυναικαδέλφην του εἰς τὸ πατρικὸν τοῦσ σπίτι. Ὁ ἐπανελθὼν ὄπιστος ἔγενε δεκτὸς μὲ ὄλας τὰς διαγινεῖς ἐκδηλώσεις, καὶ ὅταν ἡ γυναικα-δέλφη του ἐβγήκεν ἔξω ἀπὸ τὸ δωμάτιον, ὁ μεγα-λείτερος ἀδελφός του ἀνήγγειλε τὴν παρρησίαν θε-λησιν, τὴν ὁποίαν ἐγνωρίζεν ἐκείνους πὸν καλά.

— Βλέπει, ὁ πατέρας ἐσκέφθηκε ὅτι πρέπει νὰ στώσης καὶ σὺ στὴν δουλειά, εἶπε μειλιχίως ὁ Τζαίμς, καὶ δὲν ἀπήρχεν ἄλλος τρόπος. Δὲν θὰ τὰ κροάσης ἄσχημα, ἀπὸ τῆς δέκα ἕως τῆς τέσσερες τὸ ἀπόγευμα γραφεῖο, καὶ... μ... καὶ διακόσιες λίρες τὸν χρόνον στὴν ἀρχή. Ἐπὶ τέλους...

— Ἐξαρῶστέ, δικάωμεν ὁ Τζών μετὸν γελαστὸ ἔφος του. Ἐξείρε, δὲν εἶχε σὸ τοῦ μου τὴ διαθή-κη αὐτῆ τῆ στιγμῆ, μ' ἀφοῦ ἐφέρατε τὸ ζήτημα, νομίζω πὸς μοσοῦμε νὰ τὸ λύσωμε εὐκόλα. Ἐξατὸ λίρες θέλω μονόχα.

Ὁ ἀδελφός του ἐχαμογέλασε. — Καὶ τί τὰ θέλεις; τὸν ἠρώτησε. — Θέλω νὰ πάω στὸν Καναδά, ἀπεκρίθη γοῦ-γορος ὁ ἄλλος.

Ὁ Τζαίμς συνωφροῦθη. — Καὶ Γιατί στὸν Καναδά; — Γιατί ἔως ἐκεῖ φθάει ἡ φαντασία μου αὐτῆ τὴν ὥρα, ὁμιλοῦσθαι ὁ Τζών. Ὅλος ὁ κόσμος κἀει ἐκεῖ πέρα γὰ νὰ κάμῃ παρόδες. Εἶνε μεγάλη χό-ρα, καὶ πιστεύω νὰ μὲ χωροῦσῃ καὶ μένα.

Ὁ Τζαίμς ἠθάναθῃ κάποιαν ἀνακούφισιν. Διη-γόνθῃ, εἰς ἕνα γραφεῖον καὶ ἔφερε ἕνα τσεῖ εἰς τὸν ἀδελφόν του. — Νὰ, τοῦ εἶπε, μὲ κάποιαν μεγαλοφυαίαν. Καὶ... μ...

Ποῦ καλὰ, εἶπεν ὁ Τζών βγάζοντας μίαν με-λανοφόρον πέγναν καὶ ἕνα συμμειωματάριον. Πάρε καὶ τὴν ἀπόδειξιν, καὶ σοῦ δίνω τὸν λόγον μου πὸς...

δὲν θὰ σὲ ἐνοχλήσω ἄλλο.

Μετὰ τρεῖς ἡμέρας ὁ Τζών Φρόουντ ἐκάθητο εἰς τὸ καπινοτήριον τοῦ ὑπερκαπεινίου Μεγάντικ. Εἰς τὴν δευτερίαν ζώνην τῆς μέσης του ἔφερον 80 λίρας εἰς ἀγγλικὰ χαρτονομίσματα — ὅσα τοῦ ἔχεν ἀπομείνει ἀπὸ τὸ ἀρχαῖον τὸ κεφάλαιον. Μετὰ τὰ ἔλαοια εἶχεν ἀγοράσει ἕνα μεγάλο χαλοδεμέ-νο μισοῦλο, τὸ ὁποῖον περιεῖχε κάθε λογῆς ἀρχη-στα μικροπράγματα.

Μεταξὺ τῶν ποικίλων ἐπιβατῶν, ἐκείνοι ποῦ ἐ-κίνοιν τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ Τζών ἦσαν μερικὸι ἡλιο-καεῖς ἄνδρες ποῦ ἐμασοῦσαν καπνῶν, χωρὶς νὰ μιλοῦν, καὶ ἐφοροῦσαν γυνέας τῆς ἐργασίας. Ἐφαί-νοντο νὰ ἦσαν ἐκαλοῖ ἀποικοί.

Τὴν δευτέραν ἡμέραν συνεικέντρωσεν ὄλον τὸ θάρρος του καὶ ἐκάλειεν ἕνα ἐξ αὐτῶν νὰ τὸν κε-ράσει. Ἐκείνος τὸν ἐκύτταξε καλὰ καὶ ἐδέχθη. Ὁ Φρόουντ ἐκολοκασθῆ, καὶ ἔφερε τὰ ποτὰ εἰς τινα γυνίαν. Ὁ σύντροφός του αἰδίασε τὸ ποτήριόν του τὸ ὅπου μονορούφι, καὶ ἀποπάνω ἔπε ἕνα ποτήρι νερό.

— Αὐτὸ τὸ λέγε κινητὸ ἐκεῖ πέρα στὰ δυτικὰ μέρη τοῦ Καναδά, εἶπε.

— Ἀλήθεια; ἔκαμεν ὁ Φρόουντ. Ὑποθέτω πὸς ἐμῖνατε κινητὸ ἐκεῖ πέρα;

— Ἐγὼ χροῖνα.

— Ἀλήθεια; ἐκάνελα μηχανικῶς ὁ Φρόουντ.

Ὁ ἄλλος τὸν ἐκύτταξε καλὰ σιωπῶν καὶ ἴσο-σῶν καπνῶν.

— Νομίζω πὸς καὶ σὺ εἶσαι σὸν τοῦς ἄλλους, εἶπεν ἐπὶ τέλους. Μ' ἐπῆρες σ' αὐτῆ τὴν ἀγκυκλή, μὲ κινεῖς ἀπὸ τὸ ποτὸ, καὶ ζητῆς νὰ μοῦ πῶς λόγια, ἀλήθεια;

Ὁ Τζών κἀτένευσε.

— Τὶ νὰ κάμῃ καὶ πὸς νὸ τὸ κάμης ἐκεῖ στὸν χερσοφόρο Καναδά, ἔ;

Ὁ Τζών ἠναγκασθῆ νὰ καταπέσει καὶ πάλιν.

— Ἐ, λοιπὸν δὲν ἐννοῶ νὰ σοῦ πῶ τίποτα και-δί μου. Εἶσαι καὶ σὺ σὸν τοῦς ἄλλους. Ἄν σοῦ-δίνα τὴ συμβουλή μου, δὲν θὰ τὴν ἀκαλοῦσθουσε.

Θέ μοῦλας μονάχα εἶ, νὰ, καλὰ λέξ, καὶ ὅστε-ρα θὰ πύγανες νὰ κάμης ὄλους τὸ ἐναντίον.

Ὁ Φρόουντ ἐγέλασε.

— Νὰ, καὶ σὺ τὸ καταλαβαίνεις, ἐξηκολούθησεν ὁ συνομιλητῆς του. Λοιπὸν δὲν σοῦ λέω τίποτε, καὶ τὸ κέραμά σου ἐπῆγε χαμῆς, παιδί μου. Θὰ παῖ-με ὄλλο;

Ἐγέμοσε τὸ ποτήριόν του καὶ τῶμα πῶμα μονο-ρούφι, ἀποπάνω εἰς ἕνα ποτήρι νερό.

— Μὰ ὄκουσε ἐδῶ, εἶπε σηκωνόμενος ἀπὸ τὸ τραπέζι. Μιὰ μικρὴ συμβουλή θὰ σοῦ δώσω μονόχα καὶ νὰ μ' ἀκούσης. Μὰ δὲν θὰ μ' ἀκούσης, ὅπτε θὰ μ' εὐχαριστήσης γι' αὐτήν. Λοιπὸν, γύρισε σὸ σπιτάκι σου ὅσο μοσοῦσης γρηγορότερα.

Ὁ Φρόουντ ἐστονεχώρηθῃ μετὸν ἄνθρωπον αὐ-τόν, καὶ ἔπῃνε εἰς τὸ κατὰστρομα νὰ πάη ἀέρα.

Μετὰ δύο ἡμέρας συνήτησεν ἕναν ἄλλον ὄστις ἀποτίλοσε τὸ ἄκρον ἐντίστοιχον μετὸν πρώτον. Τὸ ἐπανορόφιο τοῦ ἦτο ἀπὸ γυαλῶν ἀδιάρροχον. Ἐφο-ροῦσε καλοκομημένον πανταλόν, καπέλλο ὡς τῶν προσκόπων, καὶ εἶχε στρατιωτικὸν μουστάκι. Ὁ Φρόουντ ἀπὸ ὄλας αὐτὰς τὰς ἐνδείξεις συνετέρανεν ὅτι ἦτο ὁ ἰδεώδης τύπος πλοῦσιον Καναδοῦ γαιακῆ-μονος καὶ ὁ πρὸς αὐτὸν σεβασμὸς τοῦ ἐμεγάλωσε.

Ἀπὸ τὸν κατὰλογον τῶν ἐπιβατῶν, ἔμαθεν ὅτι ὄνομαζέτο Μπουλτον, καπετάν - Μπουλτον. Ἀπὸ ἕνα καμαρωτὸν ἐληθοροφισθῆ ὅτι ἔφερε μετὰ του ἕμιαν παρῆαν νέον ποῦ τοῦς ἐπῆγανε νὰ τοῦς ἐγκα-ταστήσῃ ὡς γαιακῆμονας.

Μετ' ὄλιγον παρουσιάσθη καὶ ἡ ἐπαρέα. Ἀποτε-λομένη ἀπὸ δέκα άτομα τὰ ὁποῖα ἦσαν προσκε-καλλημένα εἰς τὸν ἀρχηγὸν τῶν ὡς καταλάματα. Κατὰ τὸ πλεῖστον ἦσαν νέοι εὐπρόσωποι, ῥοδινοὶ καὶ καθαροὶ ὄσο γίνεται. Ὁ Φρόουντ ἀρχισε νὰ τοῦς ζηλεύῃ. Ἐπὶ τέλους εἶχεν αὐτοὶ κάποιον μετὰ τῶν...

ποῦ ἐγνωρίζε τὰ κατὰτοια, καὶ δὲν ἐδυσκολεύετο-νὰ μεταδόσῃ καὶ εἰς ἄλλον ὄστι ἐγνωρίζε. Ἰσως νὰ εἶχαν καὶ κεφάλαια. Ὁ Φρόουντ ἔφρασε τὸ μικρὸν κομπόδεμα ποῦ εἶχεν εἰς τὴν ζώνην του, καὶ τοῦ-ἐφάνῃ πὸς ἦτο ἔρημος.

Ἦλθε καὶ ἡ μεγάλη ἡμέρα ποῦ ἔνας ἀπὸ τὴν ἐπαρέαν κατεδέχθη νὰ ὀμιλήσῃ μετὰ του. Ἦτο ἕνας γελαστὸς νέος εἰκοσι τριῶν περιότου ἐτῶν, ὄνο-μαζόμενος Τιοῦρβις, ὄστις κατὰ τὴν ἔκρη εἶχε χωρι-σθῆ ἀπὸ τὸν ἀρχηγόν του καὶ ἐφύρασετο μακρῶν του ἐπὶ μίαν καὶ πλεόν ὄραν. Ἄλλὰ δὲν μοσοῦσε παρὰ νὰ ὀμιλῇ δι' αὐτὸν.

— Θαυμάσιος σύντροφος ὁ καπετάνιος, εἶπε με-τὰ τὰς συνήθεις φιλοφρονήσεις. Ἄνθρωπος τοῦ κό-μου καὶ ὄ,τι καὶ ἂν πῆς.

— Ἐγὼ μοῦ φαίνεται καὶ μένα, εἶπεν ὁ Φρό-ουντ.

— Καὶ ποῦ δὲν πῆγε καὶ τί δὲν εἶνε αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος. Καὶ Τζέντλεμαν κοντὰ σ' ἄλλα. Ἐξείρε-τί θέλω νὰ πῶ μ' αὐτὸ. Πρωτοῦ φῶγομε, ἤρθε καὶ ἐγὼ μῶτισε μὲ ὄλους.

— Τὶ ταρεῖς ποῦ εἶσαι, εἶπεν ὁ Φρόουντ.

— Ἄ, ἐβῆα. Ἐσὺ δὲν γνωρίζεις κανένα ἐ-καῖ ποῦ πῆς;

— Ὅχι.

— Ἐχεις κεφάλαια;

— Ἐξαρῶστέ ἀπὸ τὴ σημασία ποῦ δίνας στὴ-λέξ κεφάλαια, εἶπεν ὁ Φρόουντ. Τιποτένια πράγ-ματὰ.

— Τὶ κῆμα.

— Αὐτὸ λέω κα' ἐγὼ καμιά φορὰ. Μὰ δὲν κά-θουαι νὰ πολισοποιήσωμαι κα' ὄλας.

Ὁ ὄκτος ἔγενε βαθέτερος εἰς τὰ μάτια τοῦ Τιοῦρβις. Ἐξαίνα ἐξηπλόθη ἐπάνω σὸν τραπέζι-μὲ ἔφος ἀνθρώπου, τοῦ ὁποῖου τὸ πνεῦμα σχεδιάζει κάποιο μεγάλο κατὰστρομα.

— Γι' ὄκουσε ἐδῶ, εἶπε μὲ ἐμπιστευτικῶν χαμη-λῶν τόνον. Μπορὸ νὰ σὲ συστήσω σ' αὐτὸ, ἂν θέ-λῃς.

— Ἄ, μεγάλη ἡ καλοσύνη σας, ἀπεκρίθη ὁ Φρόουντ. Μὰ καὶ μ' αὐτὸ τί, ἀφοῦ δὲν ἔχω παρὰ-δες.

— Δὲν ἔχωμε νὰ χάσωμε τίποτα, ἂν δοκιμάσωμε, εἶπε Τιοῦρβις. Εἶνε καλὸς ὁ καπετάνιος. Ποῦ ἔχετε τί μοσοῖ νὰ γείνη. Ἄλλως τε καὶ ἐγὼ ἐκατὸ λίρες εἶχα μονόχα.

— Καὶ τί λεγὰ χρειάζονται; ἠρώτησε δειλῶς ὁ Φρόουντ.

— Μὰ δὲν εἶνε ὄρισμένο τὸ ποσό. Νὰ, θὰ πλη-ρώσης ἐσὺ ὄ,τι ἔξοδα κάνας, κα' αὐτὸς θὰ σὲ πλη-ρῶσῃ καλλίτερο μῆκος τοῦ ὄνταριον. Πρόκειται νὰ ἰδῶσῃ ἐκεῖ μὰ ἀπουσία. Εἶνε τόπος καλὸς, σχεδὸν ἀγνωστος, ποῦ κάνει ἀτ' ὄλα, κα' αὐτὸς μοσοῖ νὰ τ' ἀγοράσῃ γιὰ ἕνα κομμάτι γρομῆ, γιατί ἔχει κάμει μετὰ τοῦς Κρηῖς. Ἐξῆσε μετὰ τοῦς χροῖνα, κινητῶν-τας μετὰ τῆς παγίδος.

— Ποιοὶ εἰν' αὐτοὶ οἱ Κρηῖς;

— Εἶνε Ἰνδοὶ τοῦ Ἀνατολικοῦ Καναδά. Ἄν-μας ἀρέσει ὁ τόπος, τὸν ἀγαρῶμε γιὰ μᾶς εὐθινοῦ-τατὰ ἢ μοσοῦμε καὶ μετὰ νὰ συνεννοήσωμε μετὰ κείνουσ ἀπ' εὐθείας. Γιὰ ὄλους αὐτοῦς τοῦς κόπους-τοι παίρνει εἰκοσι τοῖς ἔκατὸ ἀπὸ τὰ κέρδη τοῦ πρώ-του χρόνου. Φυσικὰ ἔκατὸ μαζώνεται ἕνα μεγάλο-ποσο. μὰ τοῦ ἀξίζει. Καθὸς μᾶς ἐτόνισε, ἀπὸ μᾶς-ἐξαρῶστέ νὰ πληρωθῇ καλὰ γιὰ τοῦς κόπους του, καὶ λοιπὸν ἐγὼ θὰ δουλέψω σὸν ἄλλο.

Ὁ Φρόουντ ἐστονεχώρηθῃ μετὰ τῶν ἀνθρώπων, αὐτὸ εἶνε τὸ λιγώτερο ποῦ μοσοῖ νὰ κάμῃ. Γι' ὄκουσε, καλλίτερον νεῦθος τῶρα νὰ τὸν βροῖται. Νομίζω πὸς εἶνε σὸ κατὰστρομα καὶ κάμει περῶτο.

Ἐκεῖ τὸν ἦσαν πράγματα, καὶ κατὰ τὸν περίπα-τον ποῦ ἴκαναν ἐπὶ μίαν ὄραν κατόπιν ὁ Φρόουντ-εἶμαθε πολλὰ πράγματα, καὶ μεταξὺ τῶν ἄλλων ὅτι ὁ καπετάν Μπουλτον εἶχε τῶσον γοητευτικὴν ὀμι-λίαν, ὄσον καὶ παρουσιαστικὸν καὶ ὅτι ὁ Τιοῦρβις-τοῦ εἶχεν εἰτὴ τὴν ἀλήθειαν καὶ τίποτε ἄλλο.

— Ἐ, βῆα, εἶπε τὸ ζήτημα τοῦ κεφαλαίου, παρῆτησθαι ὁ καπετάνιος, μὲ ὑποχρεωτικὴν εὐι-κροίαν. Χωρὶς λεπτὰ δὲν μοσοῖ νὰ γείνη δου-λειά.

Ὁ Φρόουντ ἐκόπηκε στὴ μέση.

— Τὸ ἔξω, εἶπε γι' αὐτὸ κα' ἐγὼ ἰδιο-αζα-νὰ σὰς πληρώσω. Ἐβδομήντα λίρες ἔχω μονόχα.

Ὁ καπετάνιος ἐβράδανε τὸ δῆμα καὶ τέλος ἐ-σπάθη, κατὰ τῶν ἀρηρημένα κάποιο παλὶ ποῦ ἐα-νεῖτο.

— Ἐβδομήντα λίρες, εἶπε σκεπτικῶς. Ἐ, βῆ-θααι, ἐβδομήντα λίρες δὲν εἶνε μεγάλο ποσό, μὰ — γιὰ νὰ ἰδοῦμε — ἂν δὲν μοῦ ζητήσουν μεγαλει-τερά τιμῆ, μοσοῖς νὰ ἀγοράσῃς ἕνα καλὸ κτημα-τάκι. Ὅχι καὶ πολλὸ μικρὸ, ἂν τὸ ἐργασθῆς γερά. Καὶ πιστεύω πὸς εἶσαι γερός νέος, ἔ, κῆριε... Φρόουντ;

Ὁ Φρόουντ δὲν ἐβροῖσε λέξεις νὰ ἐκφράσῃ τὴν-θαδείαν τὸν εὐγνωμοσύνην καὶ εἶχε τὴν ἀντίληψιν ὅτι ἔσπερε νὰ θεωρήσῃ ὅτι καὶ αὐτὸς ἀνῆκε πλεόν-εἰς τὸ ποιάνιον.

— Ἐνα πράγμα μόνον θὰ σοῦ συστήσω. Νὰ μὴν πῆς τίποτε σὲ κανέναν. Ἐγὼ κατὰ τῶν νὰ ἔχω ὄλο διαλέκτους στὴν ἀπουσία μας. Καταλαβαίνεις ἐπὶ τόπου.

— Ποῦ καλὰ, εἶπεν ὁ Φρόουντ.

Ἐνθ' ἐπῆγαναν εἰς τὸ καπινοτήριον, συνήτη-σαν τὸν προσηγομένον ἐκαλοῦσθαι ὄπικον, ἀλλ' ὁ Φρόουντ ἦτο τῶσον ἀποχρηστικὸς μετὰ τὸς σκέψεις-του, ποῦ δὲν ἀντελήφθη ὅτι τὸ δεξιὸ μᾶτι τοῦ τε-λευταίου ἐκλεισεν ἀργὰ καὶ μὲ ἐμφαντικὸν τρόπον.

Σαίντ — Τζών. Αἱ ἐντυπώσεις τοῦ Φρόουντ-κατὰ τὴν ἀρτίην του εἰς τὴν Γῆν τῆς Ἐπαγγελίας ἦσαν ἡ ζῆλη καὶ ἡ σασιμαρία. Ὅλοι καὶ ὄλα τοῦ ἐφρανοῦτο ὡς νὰ ἐσπευθον μὲ ὀλιγγώδη ταχύτητα γύρω ἀπὸ κάτι τι.

Μέσα εἰς τὴν φύριαν τὸν ἐπὶ τῆς μεταμοστεύ-σους ἐκαλλήλων καὶ τῶν προκτόνων τῶν σιδηρο-δρόμων, ὁ καπετάν Μπουλτον ἐκινεῖτο ὡς ἔσχω-ριστὸς ἄνθρωπος. Ὁ Φρόουντ παρῆτησθαι ὅτι εἶχε δύο διακεκομμένους τόνους φωνῆς εἰς τὴν διά-θεσίον του, τὸν ὑπεραγγλικὸν καὶ τὸν πλοῦσιον Ἀμε-ρικανικὸν, καὶ τοῦς ἐγύριζε, καθὸς τὸ ἀπαιτοῦσεν ἡ περίστασις. Τέλος ὑπὸ τὴν ὄδηγιαν τῶν ἀπει-θάσθησαν ἀπὸ τὸ πλοῖον εἰς τὸ τελωνεῖον καὶ ἀπὸ τὸ τελωνεῖον εἰς τὸν σιδηροδρόμον τοῦ Μοντρεάλ-μὲ μεγάλην ἐχθρότητα καὶ ἐπιδείξιότητα.

Εἰς Μοντρεάλ παρῆκαθῆσαν εἰς ἐναμνηστικὸν γεῖμα καὶ ἠγόρασαν ἐπανορόφια μετὰ γυνίαν.

Ἀπὸ τὸ Μοντρεάλ ἐταξείδεναν μὲ ἕνα πολυ-τελεῖς ἐπιβατικὸν ἀποκίτηον διὰ μέσου χιονοσασ-ποῦς χάρας μετὰ λίμνας καὶ δάση καὶ γραφικὰ ἐξο-χικὰ σπῆτα μέχρι τοῦ Λαινγκρηλντ μᾶς ἰδιοροῦθ-μου δειδροφῶτου πόλεως εἰς τὴν καρδίαν τῆς πε-ριοχῆς τῆς λίμνης ὄνταριον.

Ἐκεῖ ἐτελείωσεν ἡ παραζάλη καὶ ἡ φασαρία τοῦ σιδηροδρομικοῦ ταξείδιον, καὶ ἤρχισεν ἡ ἀλη-θὴ ὄδοιποιία καὶ αἱ περιπέτειαι τῆς παρείας. Ὁ Φρόουντ ἦτο κατενθουσιασμένος ὅταν ἔλασε τὰ ἀγαπητὰ τὸν παγοπέδιλα καὶ τὰ ἐφόρεσεν εἰς τὰ πόδια του.

Οἱ ἄλλοι ἐφοροῦσαν χιονοπέδιλα, καὶ ὁ καπε-τάνιος ἔβλεπε μὲ κάποιαν ὑποψίαν τὸν νεωτερισμὸν ἐκείνου τοῦ Φρόουντ.

— Νομίζω πὸς εἶνε σωστὸ αὐτὸ καὶ κάμεις; ἠρώτησε φιλικῶς. Ὅλοι ἐδῶ πέρα, ἔξείρες μεταξὺ-φροῦται χιονοπέδιλα.

— Θέλω νὰ τὰ δοκιμάσω, εἶπεν ὁ Φρόουντ. Εἶ-μας μαθημένος στῆς παγοδρομίες, καὶ δὲν ἴσχω-μαι λόγους νὰ μὴ τὰ χρησιμοποιήσω ἐδῶ, ὄπως στὴν Ἑλβετία.

Μερικὸι ἀπὸ τὴν παρείαν τὸν ἔστραβοκίτταζαν διὰ τὴν τομῆσῃ ἐκείνην πρόωτοῦσιον, ὃ δὲ καπε-τάνιος ἀνεσῆκασεν ἀκλῶς τὰ φροῦτα τὸν κατὰ δύο χιλοστά, καὶ ἀνέθη εἰς τὸ ἔλασθον.

Τὰ κροῦσινα ἀπὸ τὸ χιμῶρον ἐκονοῦσαν εἰς ἕνα ὄθον, τὸ χροῦτο τῶν ἀλόγων ἀνέβαιναν ὡς λευκὰ σῆνερα εἰς τὸν ψηφόν καὶ ἀκόντηον ἀέρα, τὸ χροῖν ἀπλόνητο ὡς ἀπαστρατῆτον λευκὸς τῆσις ἀνά-τόνους ἀγρόους καὶ τὰ δάση, καὶ ὅταν ἡ παρεία ἐξε-κίνησε διὰ τὸ μεγάλο καὶ περαιοτεῖαδες ταξείδι-τῆς, ἔλα εἰρσοκῶντο ἐν τάξει, καὶ δὲν μοσοῦσε νὰ εἶνε ἄλλοιως ὅπτε τὴν ἰσκήν διευθύνουν τοῦ καπε-τάνιου.

Μολονότι εἶχαν διαρκῶς ἀνῆφορον εἰς τὴν σει-ράν τῶν λόφων ποῦ διεφάνοντο γαλάζιοι μέσα εἰς τὴν ὀμίχλην τοῦ ὄριοντος, ὁ Φρόουντ εἶχεν ἀνεκ-τήματα τὰ παγοπέδιλά του. Ἐκαμε κάλους ὄλιγο-ρα ἀπὸ τοῦς ἄλλους ποῦ ἐπροχωροῦσαν μετὰ δυσκο-λίαν μετὰ τὰ χιονοπέδιλα τῶν, καὶ καμιά φορὰ

εἶδνε ὄμοιο καὶ ἐπῆδοσεν ἀπὸ τὴν πλαγίαν κα-νεῶς ὄμορον.

Ἀπὸ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ Φρόουντ ἀντελή-φθη κάποιαν ἐμφανθὴν ψυχρότητα τοῦ καπετάνιου ἀμείναντί του, καὶ ἠρόσησε μὲ κάποιον δι' αὐτὸ, ἄλ-λά καὶ δὲν τὸν ἐνοίασε καὶ τόσο. Εἶχεν ἀρχίσει νὰ νοιώθῃ τὰ πόδια του.

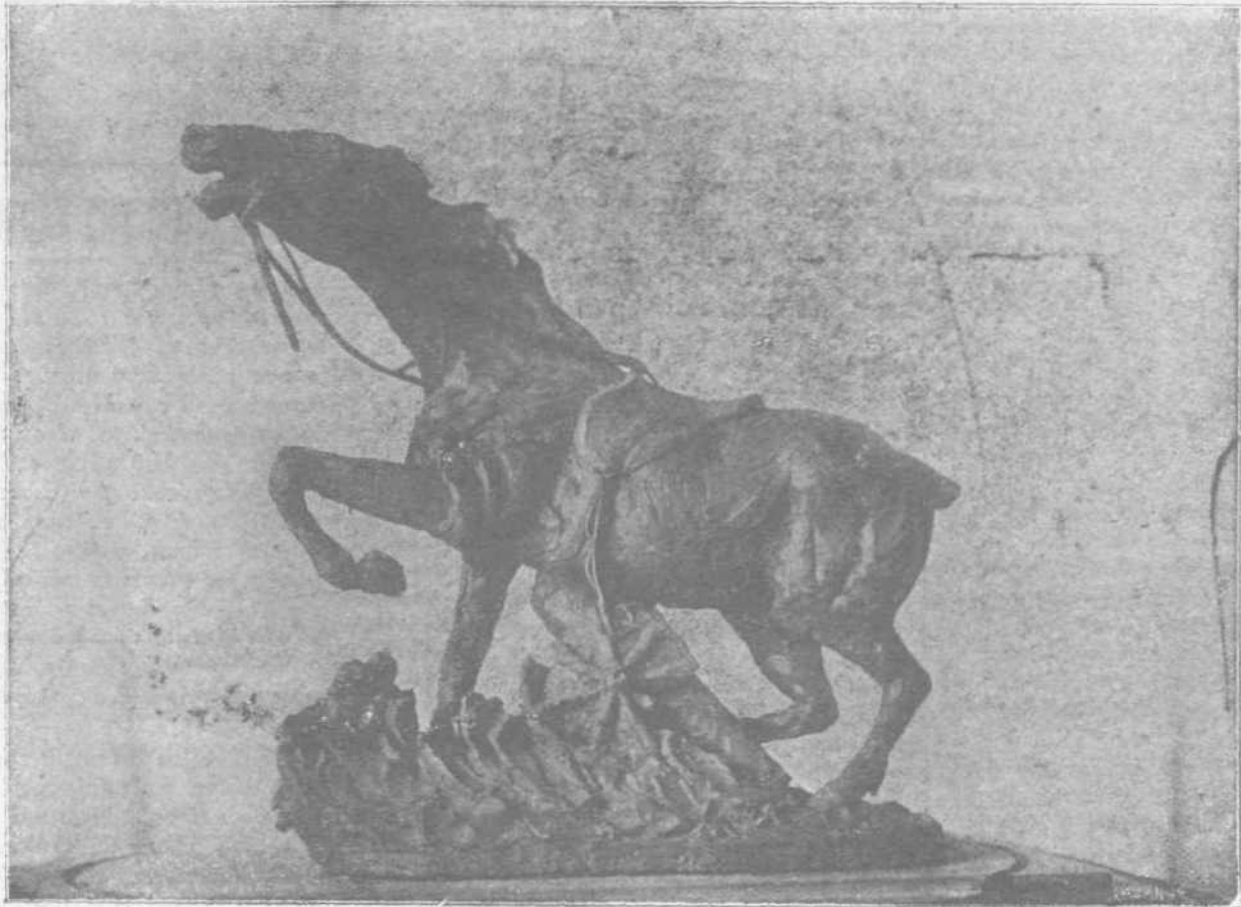
Τὸ βράδι ἡ παρεία ἐπεσθῆμινε μέσα εἰς τὸν λόγγον, ἀναφαν φωτιά, ἐμαγειρεύσαν, ἐκοῦβέντια-σαν, καὶ ἐπὶ πλεόν ἐκάπασαν ἀπεικίανους. Καθέ-νας τοῦς εἶχε τὴν ἰδέαν ὅτι ἔξετρολλάινετο μετὰ τοῦς κινδύνους τῶν ἀγρίων τόπων. Καθένας τοῦς διη-γείτο τὴν εἰνούσιμην τὸν ἱστορίαν διὰ περαιοτεῖ-ας ποῦ εἶχε περάσει μέσα εἰς ἀγροῦς λόγγους, ἐνθ' ἔμοσε τὸν ἀποροῦσε πὸς δὴ μοσοῦσε νὰ περά-σῃ τὴν πρῶτην ἐκείνην νύκτα ἐμέσ' στὸ δρόμον.

Τέλος ὁ καπετάνιος εἶπε ἕνα τραγοῦδι τῶν κάο-μιεῖ κατὰ γενικὴν ἀπόψιν. Ἐκλεισαν τὴν ὄρα διὰν ἐκείνην μετὰ τελείαν ἐπιτυχίαν, καὶ ἐτυλίθη-σαν μέσα εἰς τῆς κοιθῆρας τ

ΕΡΓΑ ΕΛΛΗΝΩΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΩΝ

ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

"Ένα δυνατότατον έργον του διακεκριμέ του γλύπτου μας κ. Κ. Κωροσταντινίδου.

ΣΗΜΕΡΙΝΟΙ ΧΟΡΟΙ

ΑΓΓΛΙΚΟΝ ΜΠΑΛΕΤΤΟ

